

HANS DAMA

Gedichte

Tu Felix Austria

ins Rumänische von
Simion Dănilă

Wien, 2018

ÜBER DIESES BUCH

Die zweisprachige Ausgabe beinhaltet im ersten Teil Gedichte mit Österreich-Bezug, das sind teils neue unveröffentlichte, teils in vorherigen Gedichtbänden abgedruckte Gedichte, die sich thematisch mit der Natur meiner Wahlheimat Österreich befassen. Es war mir ein besonderes Anliegen, diese Gedichte in einem Sonderzyklus zusammengefasst zu wissen, weil sie auf diese Weise der geschätzten Leserschaft – aus meiner Sicht – ein kompaktes Bild über die Schönheiten der Alpenrepublik vermitteln können.

Meine unmittelbare Umgebung – der Wienerwald – wird häufig thematisiert, zumal er in seinen vielfältigen Facetten im Jahresablauf eine üppige Inspirationsquelle darzubieten vermag.

Im zweiten Teil des Gedichtbandes werden Texte mit vermischter vielseitiger Thematik angeboten, die im Gegensatz zum ersten Teil nicht so einfach in Zyklen zusammengefasst werden können.

Wo sich Lichtfülle ausbreitet, sind Schattenflecken unvermeidbar; auch dem wurde in diesem Gedichtband Rechnung getragen.

Einige dieser Gedichte sind bereits in früheren Bänden erschienen, doch diese zweisprachige Ausgabe möge Interessierte über die deutsche Sprache hinaus ansprechen.

Dass ich mich auch für die Veröffentlichung einiger äußerst persönlicher Gedichte aus meiner Intimsphäre entschlossen habe, war mir ein besonderes Anliegen, weil ich gute Freunde besonders zu schätzen weiß.

Wien, im März 2018

Hans Dama

Verfasser: Dr. Hans Dama, 1160 Wien, Starkenburggasse 8/15

© Alle Rechte, auch des auszugsweisen Nachdruckes, der auszugsweisen oder vollständigen Wiedergabe, liegen beim Verfasser.

Herstellung: Verlag Pollischansky, 1170 Wien, Dornbacher Straße 133/2/19
Tel. 0043 (0)1 / 982 56 72, Fax 0043 (0)1 / 982 56 72-72

E-Mail: office@verlag-pollischansky.at | www.verlag-pollischansky.at

ISBN: 978-3-85407-081-8

DESPRE ACEASTĂ CARTE

Ediția bilingvă conține în prima parte poezii cu referire la Austria, acestea fiind parțial inedite, parțial reproduse în volume poetice anterioare care, din punct de vedere tematic, au în centru natura patriei mele adoptive, Austria. Pentru mine a fost o dorință deosebită să-mi văd aceste poezii adunate într-un ciclu separat, fiindcă în felul acesta ele puteau – din perspectiva mea – să mijlocească stimatului public cititor o imagine compactă despre frumusețile republicii alpine.

Împrejurimile mele imediate – Pădurea Vieneză – sunt frecvent tematizate, ele fiind capabile mai cu seamă să ofere în cursul anului, prin multiplele fațete ale acesteia, o sursă bogată de inspirație.

În partea a doua a volumului sunt propuse texte cu o diversă tematică multilaterală, care, în opoziție cu prima parte, nu pot fi grupate așa de simplu în cicluri.

Acolo unde se răspândește belșug de lumină, petele de umbră sunt inevitabile; și de acest lucru s-a ținut seama în acest volum de poezii.

Unele dintre aceste poezii au apărut deja în volume anterioare, dar această ediție bilingvă ar putea să placă celor interesați de limba germană.

Faptul că eu m-am decis și pentru publicarea unor poezii extrem de personale din sfera mea intimă a fost o dorință specială, fiindcă eu știu să-i prețuiesc în mod special pe bunii mei prieteni.

Viena, martie 2018

Hans Dama

INHALTSVERZEICHNIS / CUPRINS

GEDICHTE

Simion Dănilă	10, 11
Abendidyll	12
Idilă serală	13
Abendkühle	14
Răcoarea serii	15
Abendruh	16
Liniștea serii	17
Abendstern	18
Luceafărul	19
Abendstimmung	20
Atmosferă de seară	21
Abschied von der Dunkelheit	22
Adio, beznă	23
Am Abend	24
Seara	25
Ährenfeld	26
Lanul de grâu	27
Almhütte	28, 30
Cabana din pădurea alpină	29, 31
Am Grünen See	32
Lacul Verde	33
Am Himmelsbogenkranz	34
Coroana bolții cerești	35
Erquickung	36
Înviorare	37
Erstart	38
Încremenit	39
Gedanken im Winterwald	40
Gânduri în pădurea hibernală	41
Grottenzauber	42
Farmecul grotei	43
Juli-Morgen in der Jassing	44
Dimineață de iulie în Jassing	45
Lamingbachtaler Herbst in Tragöß	46, 48
Toamnă pe Lamingbachtal din Tragöß	47, 49

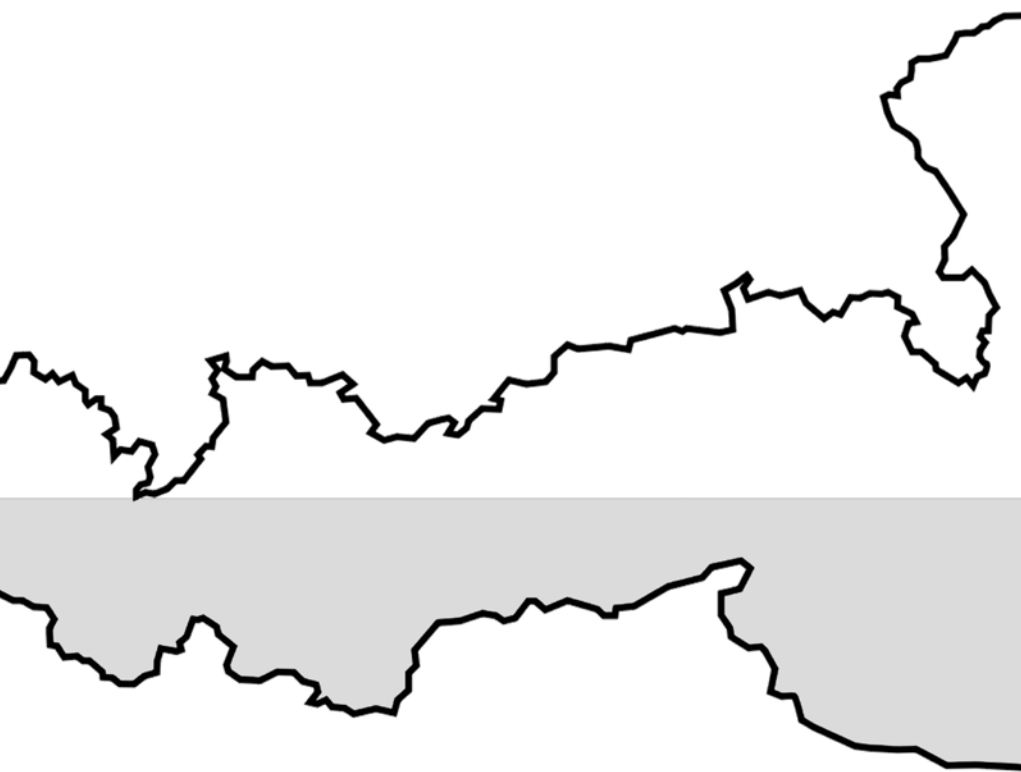
Mensch und Natur	50
Omul și natura	51
Nachtgesang	52, 54
Nocturnă	53, 55
Nachtwanderung	56, 58
Plimbare nocturnă	57, 59
Panoramafeld	60
Câmpul panoramic	61
Pfingstabend 2011	62
Seara de Rusalii 2011	63
Schilfgesang	64
Cântecul păpușului	65
Seelenträume	66
Visele sufletului	67
Sommerfeld	68
Câmp de vară	69
Sommeridylle	70
Idilă de vară	71
Sommernorgen in Tragöß	72
Dimineață de vară la Tragöß	73
Sommernachmittag im Wienerwald	74
După-amiază de vară în Pădurea Vieneză	75
Sonnenuntergang im Wienerwald	76
Apus de soare în Pădurea Vieneză	77
Sonnwend-Feuerspiele	78
Jocurile de foc ale solstițiului	79
Sturzflut	80, 82
Prăpădul	81, 83
Talgrundnacht	84
Noaptea pe fundul văii	85
Waldspaziergang	86
Plimbare prin pădure	87
Wienerwald und Abendstern	88
Pădurea Vieneză și Luceafărul	89

Wolken	90
Norii	91
Zwischen Tageszeiten	92
Între momenetele zilei	93

VERMISCHTE GEDICHTE

Abgänge	96
Plecările.....	97
Alltagssorgen	98
Grijile de fiecare zi.....	99
Auf der Verliererstraße.....	100
Pe calea perdanților	101
Bis ans Ende getrieben	102
Împinși până la capăt	103
Den Augen	104
Din ochii tăi	105
Der Bildschirm	106
Ecranul.....	107
Der Mensch	108
Omul.....	109
Der Rekascher Zigeunerberg	110
Dealul Țiganilor din Recaș.....	111
Der Unnahbaren.....	112
Celei inabordable.....	113
Durch siebzig Jahre	114, 116
Prin șaptezeci de ani.....	115, 117
Falsches Selbstbewusstsein	118
Falsa conștiință de sine.....	119
Felsenfest	120
Ca stânca de tari	121
Fragwürdigkeiten.....	122
Îndoieli.....	123
Grundsteine des Lebens	124
Fundamentele vieții.....	125
Heiliger Abend.....	126
Seara de ajun.....	127
Heutige Tendenz.....	128
Tendință actuală	129

Jugendprotest.....	130, 132
Protestul tineretului	131, 133
Lebens-Zeit	134
Timpul vieții.....	135
Manchen Poeten	136
Unor poeți	137
„Mein Italien“	138, 140
„Italia mea”	139, 141
Nebel	142
Ceața	143
Nüchtern	144
Lucizi.....	145
Ob unsre Welt in Trümmern geht.....	146
Când în ruine lumea noastră o fi	147
Schleier der Vergänglichkeit	148
Vălul deșertăciunii	149
Sie eilt und wir mit ihr	150
Fuge el, fugim și noi.....	151
Sonntentakel	152
Tentacule solare	153
Unheilvoll	154
Primejdii	155
Vergänglichkeit	156
Deșertăciune	157
Weihnachten	158
Crăciunul	159
Weiße Nächte.....	160, 162
Nopți albe.....	161, 163
Wie eh und je	164
Ca de când e lumea	165
Zielverfehlt	166
Țintă ratată	167
Zwischendurch	168
Printre altele	169
Zum Autor / Despre autor	170, 171
Portrait / Portret	172, 173
Simion Dănilă	174, 175

GEDICHTE

SIMION DĂNILĂ 75*

Was wär Dein Leben ohne Nietzsche,
ohne das Klausnerzimmer Dein,
in dem viele Gedanken nisten
und Bände füllen – groß und klein.

Ideen großartig genesen,
dem schöpferischen Geist entsprungen:
Mal Hypothesen, dann Synthesen,
um die stets unermüdlich wird gerungen.

Du bist uns ruhig, freundschaftlich bekannt,
umhüllt von einem lebhaft' Strahlenglanz,
bescheiden, demütig, allseits genannt.
Mag auch in Zukunft tönen diese Resonanz.

* Die Übersetzung ins Deutsche des Verfassers

Ce ți-ar fi viața fără Nietzsche,
fără de odaia-ți pustnicească,
în care-ncuibărind, se zice,
în tomurile-ți zac idei – să nască

mărețe gânduri – o geneză
a spiritului veșnic creator:
când ipoteză, când sinteză,
neobosit și pururi trudit.

Cu toți te știm tăcut – cu prietenie,
înconjurat de o aureolă vie
ce veșnic îți emană modestie.
Și tot așa în viitor să fie.

* Die rumänische Originalfassung des Verfassers

WIDMUNG

Gewidmet meinem Freund, Prof. Simion Dănilă,
zum 75. Geburtstag.

Dedic acest volum prietenului meu, prof. Simion Dănilă,
la 75 de ani.

ABENDIDYLL

Die Abendluft im Dämmerchein
in blassen Lichtern in der Ferne.
Die Stadt will nicht mehr lärmend sein
im Glanz leuchtender Sterne.

Der Windhauch legte sich zur Ruh,
nur ein entleg'nes dumpfes Rollen;
durchs Fenster dringt die Kunde zu:
fernes Gewittergrollen.

27.04.2012

IDILĂ SERALĂ

Zefirul serii la apus
subt palide lumini în zare.

Oraşul o să doarmă dus
sub stele sclipitoare.

Şi adierile-aţipesc;
doar surdul huruit răzbate:
prin geamuri ni se prevestesc
furtuni îndepărtate.

27.04.2012

ABENDKÜHLE

Nach drückend-heißer Tagesschwüle
lechzt mancher nach Abwechslungsruh,
sehnt sich nach Luft und Abendkühle,
ehe die Nacht ihn decket zu

mit den versöhnlich-kühlen Stunden,
man mit dem Augenschließen ringt.
Fernhält die unliebsamen Kunden,
nur in den Träumen Gutes bringt.

Verstummt sind Lärm und Ungemach,
verebbet Gram und Sorgenfalten.
Gewappnet für den neuen Tag
kann dieser bald den Einzug halten.

Noch hängen Fetzen letzter Nacht
über dem Horizont, dem trägen.
Doch über all dem: Zeit hält Wacht,
lauert auf Fluren und auf Wegen,

bis neu anläuft der Alltagstrott,
und alles in gewohnten Bahnen
wird sich bewegen flink und flott,
wie wir es nun bereits erahnen.

12.06.2017

RĂCOAREA SERII

Topit de-a zilei zăpușeală,
alt aer să respiri râvnești
din răcoreala vesperală,
'nainte să te învelești

cu ale nopții ore-astrale
și să te lupți cu somnul greu.
Tu veștii rele nu-i sta-n cale,
pe-a bună ia-o-n visul tău.

Și zarvă, zbucium vor pieri,
precum și griji și supărare.
Și, gata pentr-o nouă zi,
faci grandioasa ta intrare.

Iar zdrențele ultimei nopți
mai flutură în zări inerte,
dar timpul stă străjer la porți,
în câmpuri și pe căi incerte,

pân' iar se mișc-al zilei rost
și totul în făgaș revine,
la repezeală, cum a fost
și cum o știi și tu prea bine.

12.06.2017

ABENDRUH

Der Tag flieht in die Dämmerung,
lässt bleich die Hüllen fallen;
den Menschen streift Ernüchterung
im Dämmerlichtgefallen.

Das Tagwerk döst bis morgen Früh
und Hände können rasten;
vergessen all die Plag und Müh,
wie all die bitt'ren Lasten.

Die Nacht gönnt wohlverdiente Ruh –
in Traumwelten einzulenken,
doch Blicke klettern Sternen zu,
die manches Glück versenken,

enttäuscht oder in Hoffnungen,
das Schicksal wird es weisen:
Ob Fülle, ob Entbehrungen
den Einzelnen umkreisen

in seinem Dasein, hart und wild,
zerrissen wie Gezeiten,
die Träume tasten sanft und mild,
in Zukunftswelten leiten.

27./28.08.2012

LINIȘTEA SERII

Dispare ziua-n asfințit,
scăpând din văluri pale;
iar omul, cam dezamăgit,
e prins de vrăji serale.

Lăsat e lucrul până-n zori,
și mâinile-s pe pace,
uitând de cazne și fiori,
de tot ce nu le place.

Răgazul binemeritat
deschide lumi de visuri;
vreun dor la stele cățarat
mai piere prin abisuri.

Decepții sau nădejdi, rigid,
ursirea-i va decide:
de va primi un individ
dulci daruri sau acide

În asprul, cruntul lui destin,
sfărmat ca o maree;
de viitor, doar vis blajin
îi poate da idee.

27./28.08.2012

ABENDSTERN

Der Abendstern wacht überm Himmelszelt,
gejagt von Wolkendecken, eifersüchtig-wild,
will er doch lediglich erhellen unsre Welt,
ein leitend Strahl besänftigend und mild.

Gar oft besungen in der Poesie,
anhaftet ihm Unsterblichkeit am Firmament;
wie er kennt niemand die Genauigkeit und wie
sein Licht wohlwollend unsre Weiten kennt.

Sein pünktlich' Schein den Abend sehnt herbei:
Und Augenkatapulte haften an dem Licht,
das er verstreut, gar richtungslos und garbenfrei,
wie Dank entsagend, und vereinsamt bricht

im morgendlichen Tagesanbruchsgrau
er seinen Lampenschirm und dreht die Lichter aus.
Der ausgenachtet' Erdbewohner weiß genau,
der Alltag treibt von neuem mich hinaus.

11.05.2015

LUCEAFĂRUL

Veghează sus luceafărul fidel;
pândit de gelozia crunt-a unui nor,
vrea doar să lumineze lumea noastră el,
o rază trimițându-ne liniștitor.

Prea des cântat în poezii, e un
nemuritor pe ale cerului cărări;
iar ca precizie rămâne cel mai bun
și bine știe ale noastre depărtări.

Lumina-i vine seara punctual:
iar catapulte-ochi se pironesc pe ea,
pe care el o răspândește anormal,
precum, lipsindu-se de mulțumiri, își va

distruge abajuru-n zori de zi,
luminile stingându-și-le rând pe rând.

Doar omul ce-a trecut prin noapte poate ști:
banalul mă va scoate-n lume în curând.

11.05.2015

ABENDSTIMMUNG

Windstille;
müde Lichter dösen in die Dämmerung hinein.
Apathisch hängen Wolken unentschlossen,
sich zu öffnen oder doch erst später.
Vereinzelt schneiden Überflieger ihr Echo in die Lüfte.

Mensch und Tier verstummen;
nur ich hänge am Schrägfenster,
Blicke himmelwärts gerichtet
in Erwartung des kühlenden Niederschlags.
Doch er bleibt feige.

29.06.2012

ATMOSFERĂ DE SEARĂ

Liniște;
lumini ostenite picotesc în amurg.
Apatici, norii suspendați nu se decid să se deschidă
ori s-o lase pentru mai târziu.
Avioane singuratice își despică ecoul în văzduhuri.
Om și animal amuțesc;
numai eu rămân pe loc la ferestruica aplecată,
cu privirile-ațintite către cer
în așteptarea ploilor răcoritoare.
Dar ele stau lașe.

29.06.2012

ABSCHIED VON DER DUNKELHEIT

„Wo bleibt der Tag“?
raunt vorwurfsvoll
die Dunkelheit.

„Er ziert sich träg,
drückt er sich gar
vor Tun und Pflicht,
doch das vergisst
man einfach nicht.“

Von Osten her
wächst fahles Grau;
in Scheiben gleich
zieht hinterher,
hervorgewagt
ein Lichterband,
begrüßet Mensch,
das ganze Land.

Die Dunkelheit
kann endlich ruhn,
erholen sich
von Nachtesplag
und Ungemach.
Der wachsend Tag,
geschenkt uns neu,
liegt vor uns brach.

05.12.2017

ADIO, BEZNĂ

„Pe unde-i ziua dar?”
un glas al beznei stins
îi reproșează iar.

„Inertă zace ea,
se eschiveaz-acu
chiar de la datorii,
dar asta n-o uităm
noi, pur și simplu nu.”

Se 'nalță dinspre est
văl după văl suriu;
cu un curaj nespus,
o bandă de lumini,
ca-n șaibă, după el
o trage tot în sus,
salută orice ins
și-al țării-ntreg cuprins.

În fine, după chin
și după neplăceri
iscate-n noaptea grea,
se poate liniști
și bezna undeva.
Crescândă zi-i alt fel
de dar ce-așteaptă să
ne folosim de el.

05.12.2017

AM ABEND

Schichten barocküberlagerter Wolkendecken
verirrt über den Horizont gleitend,
sich farbenprächtig abhebend
vom tiefgrünen Wienerwald.

Ein Angst speiender finst'rer Wolkenteppich
wälzt bedrohend
über silbergrauem Hintergrund
in die trotzige Dämmerung:

Vollgefressene Wolkenbäuche
am Himmel sich tummelnd,
zögern noch,
weinerlich inhaltsleer zu erschlanken.

Zwischen Tannenzweigen schiebt sich
zaghafte die scheue Mondsichel
in die atrophierende Appendixhelle
des sterbenden Tages.

Vollends Dunkel;
nur einzelne Lichtnester
katapultieren matten Schein
in die nächtliche Finsternis.

Drückende Stille,
nur vereinzelte Überflieger
summen ihr leises Fluggebet
in die endlosen Lüfte.

SEARA

Pături de nori suprapuse în straturi baroce
rătăcesc alunecând la orizont,
profilându-se-n splendide culori
din verdele-nchis al Pădurii Vieneze.

Covorul întunecat al norilor împrôscând o teamă
valsează amenințător
pe fundalul gri-argintiu
în amurgul semeț:

burțile norilor îmbuibate
fâțâindu-se pe cer
ezită încă
să se subțieze lamentându-se confuz.

Printre cetini trece
secera lunii sfioasă
în seninul de apendice tot mai atrofiat
al zilei în agonie.

Întuneric de-a binelea;
doar cuiburi disparate de lumină
catapultează luciul mat
în bezna nopții.

Liniște apăsătoare,
numai zburătoare răzlețite
își îngână rugăciunea silențioasă
în văzduhurile fără de sfârșit.

ÄHRENFELD

Infinite Felder in Klatschmohnlächeln getränkt,
dazwischen Kornblumengrinsen
erheitert das goldene Ährenmeer.

Im Spiegel des gierigen Auges
verschmelzen symbiotisch die Farben
des brütend schweren Hochsommers.

Der Mittagsofen lähmt jegliche Bewegung,
zwingt Ruhe auf.

Doch dort – am Horizont
pirschen sich Ungetüme
durch zitternde Wogen:

Lärmend walzen sie Schneisen ins Ährenfeld,
hinterlassen Staub und Verderben.

Dahin die Idylle.

Der Ruf nach Brot ist Existenz.

Der Augenblick schickt Bilder heim,
erweist dem Daseinsdrang die Reverenz.

Tragöß am Hochschwab, Steiermark, 07.07.2015

LANUL DE GRÂU

Lanuri infinite îmbibate-n zâmbetele macilor roșii,
la mijloc rânjetul albăstrelelor
înseninează marea de grâu auriu.
În oglinda ochiului nesățios
fuzionează simbolic culorile
verii în toi dogorind înăbușitor.

Cuptorul amiezii paralizează orice mișcare,
impune odihnă.

Dar într-acolo – la orizont
se furișează niște monștri
printre talazuri tremurânde:

întind zgomotoși hore în lanul de grâu,
lăsând în urmă praf și stricăciune.

Gata cu idila.

Strigăt după pâine este existența.

Clipa trimite acasă ilustrate,
făcându-i dorului de viață reverența.

TragöB, Stiria, 07.07.2015

ALMHÜTTE

Umzingelt
von Felsennacktheit
der Steilwände
brüdet uralte Sennerhütte
im Tourengehergewimmel:
Bergwanderlatein
in breitgeklopftem Spruch
und Hände voll bebiertes Gläser.

Gewollte Nacktmuskelausstellung,
zwischen durch auch gezielte Waden
– von Muskelschwund befallen.

Nur der Rauschebart
geballter Jahrzehnte
im spaltentief durchfurchten Gesicht
des Methusalemsenners –
als autochthones Markenzeichen verrät:
Nur er ist von dohido.

↓

CABANA DIN PĂDUREA ALPINĂ

Înconjurată
de goliciunea stâncilor
de pe versanții abrupti,
clocește străvechea stână
în vânzoleala turistică:
limbaj montan
în zicale mult ciocănite
și mâini pline cu căni de bere.

Dorită etalare de mușchi dezveliți,
printre care și pulpe afectate –
năpădite de atrofie musculară.

Numai fluturânda barbă
a deceniilor strânse
pe chipul brăzdat de riduri adânci
al baciului matusalemic –
semn autohton distinctiv
ce trădează: Aici doar el e băștinaș.

↓

Hundserbärmlich
bebommt vom Zentralgestirn,
wähnen sich Hautofferierer
im Solargeschmuse –
nicht nur die Stirn, Gesicht:
Vieles muss braten!

Aber genüsslicher –
des Senners Schweinsbraten;
der Urwaldbart – behutet Haupt –
kaum Dermalücken bietet.
Er weiß es wohl, ist hier zu Haus –
ganz oben doch: mit Haus und Maus.

Und wenn der Berg dann ruft,
so folge dem Verlangen;
bedenk doch stets:
Er hält dich mal gefangen.

Tragöß, 13.09.2011

Detestabili,
bombardați de astrul central
se cred cei ce-și oferă pielea spre bronzare
în trâncăneala cu soarele –
nu numai fruntea, fața: multe
alte părți trebuie să se prăjească!

Dar mai apetisantă –
friptura de porc a baciului;
seculara barbă hirsută – capul cu pălărie –
nu oferă goluri dermice.

O știe bine, aicea el e acasă –
dar foarte sus: cu cățel și purcel.

Iar atunci când muntele cheamă,
dorința-ți urmează;
dar cugetă mereu:
el te ține pe tine supt pază.

TragöB, 13.09.2011

AM GRÜNEN SEE

Flach entbrüstet – umfangarm,
eingepfercht in Grünwaldhänge,
minimal nur – doch mit Charme
auferlegst du deine Zwänge

den Bestaunenden mit List,
glätttest bläulich-grünen Spiegel,
Wolkenhimmel ihn sanft küsst,
badend darin Berg und Hügel.

Der entblößte Uferkies
machtentzogen – still verwaist,
Gnadentropfen ihm nicht ließ,
windverlor'ne Welle kreiset.

Für das Auge blickverwöhnt
türkisfarb'ner Algenglimmer;
rastbedürftig – er uns gönnt
Seeligkeit im Abendschimmer.

Tragöß, 30.06.2011

LACUL VERDE

Nerotund și fără piept,
într-un țarc de verzi ponoare,
giuvaier ești, ce e drept,
impunând cu-a ta splendoare

celor cu gust rafinat;
prin oglinda-ți cristalină
tu săruți ceru-nnorat,
dar și munte și colină.

Nud, pietrișul stă pe mal,
ca orfani lăsați în șterguri
nemilos, iar câte-un val,
făr' de vânt, se sparge-n cercuri.

Pentru ochiul răsfățat
cu a algelor lucire
de turcoaz – la scăpătat
lacul e o lăcuire*.

TragöB, 30.06.2011

* Aici: lecuire, joc de cuvinte cu derivate omonime de la lac și leac (n.t.).

AM HIMMELSBOKENKRANZ

Das lächelnd Blumenmeer
dankt Sonnengrußes Wiederkehr,
den Alltag uns bekleidend.

Des Windes Streichelweise
bezärtelt lind und leise
Baumkronenteppich sacht;
erquickend Blick sich freuen
an Wolkenweiß und Bläuen
am Himmelsbogenkranz.

Im Seelentiefempfinden
wir Ruhe, Einkehr finden
für alltaglosen Glanz.

19.05.2013

COROANA BOLȚII CEREȘTI

Salută marea cea de flori
zâmbindu-i soarelui din zori,
ce-n strai de zi ne-mbracă.

Trimite vântul adieri
cu dulci și tandre mângâieri,
ce crengi domol apleacă;

deschis privirii noastre
e albul bolții-albastre:
a cerului coroană.

Când lipsă ducem de senin,
adânc în suflet poposim
precum într-o cabană.

19.05.2013

ERQUICKUNG

Das Lüfterl kühl vom Wienerwald
hinkt über schläfrige Dächer,
besanftet lind mein Fenster bald,
heimsucht die trauten Gemächer.

Der Gruß Natur willkommen ist,
belebt mein ständiges Grübeln;
sich mit der stickigen Stube misst:
Wer kann ihm das schon verübeln?

Ich atme tief mit Wohlgefühl:
Es ist mir alles willkommen.
In meinem Gedankengewühl
hab ich es gerne vernommen.

Was schläft in Worthülsenkeimen,
was aufgestaut seit langem ist,
kann in Erfrischung ich reimen,
verdrängen alltägliche Frist,
die mahnend Begleiter mir ist.

18.08.2017

ÎNVIORARE

Zefir pe case șchiopătând,
dintre-ai Pădurii Vieneze,
fereastra mi-o atinge blând,
ca-n încăperi să penetreze.

Natura mă salută deci,
ea-mi răcorește multe gânduri;
cu-odăi încinse când te-ntreci –
mai poți certa ușoare vânturi?

Respir adânc și mulțumit:
îmi cade totul foarte bine.
În capul meu învălmășit,
acuma totul îmi convine.

Ce doarme-n germen de cuvinte,
ce-i gol de sens, ce-i adunat
eu pot rima acum în minte
și alunga lexic uzat
de care sunt înconjurat.

18.08.2017

ERSTARRT

Laubentkleidet,
sonnentwöhnet
wehren Bäume
Sturmwindregen.

Windgewogen
trauern Kronen,
mieterlose,
leeres Wohnen,
südwärts alle
fortgezogen.

Winterstarre,
Lebensbaumel,
Eisigkälte,
Frostgetaumel.

Allerhöchstnot
lähmend weitert
und bedrohet.
Schrecken breitet
aus im Lande,
still geworden.
Hoffnungsbande.
Frühlingssegen:
Zukunftsträume.

07.12.2012

ÎNCREMENIT

Dezbrăcați de frunze,
dezvățați de soare,
pomii-nfruntă
ploi, furtuni.

Cumpănite-n vânt,
jelesc coroane,
fără chiriași
în cuiburi goale:
cu toții au plecat
spre miazăzi.

Încremeniri de iarnă,
viață-n sus, viață-n jos,
strașnic frig
și dârdâit de ger.

Pericolul suprem,
paralizând, se-ntinde
și amenință.
Spaima se lățește
peste tot în țară,
liniștită.
Speranța-n lanțuri.
Binecuvântări de primăvară:
visuri de viitor.

07.12.2012

GEDANKEN IM WINTERWALD

Das Herbstlaub unter Schneehüllen begraben
federt den Schritt mir teppichweich,
und auch der weißbedeckte Schlummergraben
ist spielend übersetzt sogleich.

Mein zülig Schritt allein die Ruhe störet,
wie kannst so still sein, o Natur?
So ungewöhnlich, mitunter betöret
die Einsamkeit des Schreitenden nur.

Gedankenfülle - ständiger Begleiter,
du lässt mich niemals mehr allein.
Gedankenblitz als treibend' Wegbereiter
für neues frisches Versensein.

So drängt die Stille mir Geflechtgedanken
auf, ankert sie zutiefst im Sinn;
und zweifelnd Überlegungen – sie schwanken,
leiten dann doch zu Versen hin.

18.01.2017

GÂNDURI ÎN PĂDUREA HIBERNALĂ

Frunzișul de sub nea îmi arcuiește,
ca un covor, pas după pas,
încât și șanțul alb ce ațipește,
în joacă, dinapoi îl las.

Doar pasu-mi recea liniște o curmă.
Natură, ce tăcută ești!
Tu, stranie în față și în urmă,
singurătatea mi-o smintești.

Duium de gânduri – prietene fidele,
ah, singur nu mă mai lăsați!
Inspiratori ai stihurii mele
tot proaspete vă rog să-mi dați.

Atunci în liniști gânduri o să-mi vină
din cel mai decantat străfund
și, șovăind, s-or clătina-n surdină,
ducându-mă spre-un vers profund.

18.01.2017

GROTTENZAUBER

Gedanken weit zurück
erinnern an den Blick,
der eingefangen hat
das dunkelschwarze Matt
mit riesengroßem Feld,
das in der Mitte hält
die Grotte – wunderbar,
die mich bezaubert gar.

Berauschend war die Sicht,
ich spürt nicht das Gewicht,
das duftend auf mir lag,
sogleich am Ankunftstag.
Betörend starker Duft
durchfurchtete die Luft;
ein freudenreicher Tag
bei zartem Zungenschlag.

In Trance war es geschehn,
fast im Vorübergehn,
die Überflutung quoll,
bis dann die Grotte voll.
Heiß war es ringsherum,
man atmet schwer und stumm,
denkt später noch daran,
wie schön ein Traum sein kann.

FARMECUL GROTEI

Cu gându-n urmă hăt,
cu locul mă desfăt
care-a cuprins ca-n vis
un mat, un negru-nchis,
cu câmpul vast având
în mijloc un intrând
în grotă, un miraj
ce încă-mi dă curaj.

Peisaju-a fost alint,
povara-i n-o resimt
cum peste mine sta
și tare aromea.
Mireasma-i m-a-mbătat
în aer resfirat,
gustând din prima zi
atâtea bucurii.

În transă parc-a fost,
cu rost ori fără rost,
cum ap-a răzbătut
și grota s-a umplut.
În jur înăbușiri
și-i greu să mai respiri.
Gândiți-vă cândva
ce vis frumos era.

JULI-MORGEN IN DER JASSING*

Hochtalgrund – die Fichtenfelder
drängen dicht zum Berghang hin,
durch taufrische Urzeitwälder
frühe Tourengeher ziehn;

in Gesäuselwindbegleitung
öffnet sich am Steilhangfuß
zwischen durch vertraute Lichtung;
Vogelruf als Morgengruß.

Durch Gezweig wilddichter Äste
über Waldmoostepich weich
Kleingetier rüstet zum Feste,
Fischenschlag im magren Teich.

Zaghaft klettern Sonnenzungen
auf die senkrecht-kühle Wand
und verscheuchen Dämmerungen
aus dem stolzen Hochschwabland.

Tragöß, 02.07.2012

* Hochtal in der Hochschwab-Region, Steiermark, Österreich

DIMINEAȚĂ DE IULIE ÎN JASSING*

Fundul văii – molidișuri
dau năvală spre ponor,
iar prin codrii din suișuri
matinali turiști dau zor;

pe la poale de pripoare,
când și când, subt vânt plăcut,
câte-un luminiș apare;
păsări țipă, ca salut.

Dintre încâlcite ramuri,
de pe-al mușchilor atlaz,
păsăruici râvnind chiolhanuri
fug să prindă pești în iaz.

Razele de soare urcă
pe un rece,-abrupt versant,
zorii gri încet i-alungă
din semețul Hochschwabland.

TragöB, 02.07.2012

* Vale alpină în masivul Hochschwabland (Stiria, Austria), însemnând Țara Șvabilor de Sus (n.t.).

LAMINGBACHTALER HERBST IN TRAGÖSS*

Nebel überfällt das Tal,
Umrisse verschwinden;
Sommer sich dem Herbst empfahl,
durch die greisen Linden
ein Solarfossil sich stahl,
sanft gedrängt von Winden.

Rauschend letztes Blattwerk bebt,
ungeschützt in Kronen.
Wanderer zag Blicke hebt:
Dort noch Vögel wohnen?

Ob sie lang verharren wohl?
Alles ist im Abgang.
Selbst die Hoffnung, stumpf und hohl,
fährt hinab den Abhang

der Natur Gezeiten-Pracht,
überrollt das Leben.
Aus der Milde, tief und sacht,
Wolken sich erheben,
wachsen an zur Schleusenmacht,
drohend Wetter weben.

Eile schleunigst weiter – fort
in die Rettungshülle!
Donner schimpfen,
Blitze dort spalten Wolkenfülle.

↓

TOAMNĂ PE LAMINGBACHTAL* DIN TRAGÖSS**

Valea-n cețuri s-a-nvelit
și s-au șters conture;
toamnei vara i-a șoptit:
Pa! – Tei de pădure
prin zefiri au reușit
soare pal să-și fure.

Ultimul frunzar foșnind
cade-n disperare.
Un drumeț se-ntreabă-n gând:
Or fi păsări oare?

Și vor zăbovi mai mult?
Totu-n lume-i oaspe.
Chiar speranțele de mult
scapă lunecoas' pe

al naturii mare val
tot mușcând din viață.
Vai, din calmul abisal
nori de dimineață
prevestesc într-un final
trăsnet și negreață.

Cât mai iute – țuști din loc
într-o pelerină!
Tunet ceartă, varsă foc,
norii îi dezbină.

↓

Wehmutsübel – wohlbekannt –
greift tief in die Seelen.
Herbst geworden: Bach und Land
winterwärts sich quälen.

Sonnenpfützen lächeln kaum,
nur beleben spärlich
Mensch und Anger, Waldessaum,
dräuend und gefährlich.
Doch der Wipfel hoch am Baum
winket abschiedsehrlich.

Tragöß, 12.09.2011

* Der Lamingbach (Steiermark, Österreich) fließt ostwärts
durch den Talschluss Tragöß und mündet bei Bruck/Mur in die Mürz.

O amărăciune,-adânc,
sufletele roade.
Toamnă-i: pe pârâu și crâng
gând de iarnă cade!
Smârcu-n soare e bolnav,
pajiștea nu-nvie,
omu-n codru foarte grav
copleșit se știe.
Doar un pom, din vârf, dă brav
semn de prietenie.

Tragöb, 12.09.2011

* Microhidronim din Stiria (Austria), însemnând Valea Pârâului Laming, care curge spre vest, pe la capătul Văii Tragöb, și se varsă la Bruck/Mur în Mürz (n.t.).

** Localitate la nord-vest de Bruck/Mur (n.t.).

MENSCH UND NATUR

Sonnenwellen neigen sich dem Untergang,
durchbrechen das Hauptkammgrün des Wienerwaldes,
durchsieben letzte helle Zungen
durch das schütterere Baumkronendach.

Schlafentgeistertes Vogelgezwitscher.
Man will sich nicht zur Ruh zurückziehen:
Verständlich – bei solchem Panorama.

Doch der zarte Windhauch besannet auch ihr Gefieder,
will Einschläferungshilfe leisten.
Dem Menschen, alltagsabgestumpft,
bleiben solche Naturspiele verborgen.
Egoistisch-erhaben, strebt er seine Ziele an,
oft nichtig und banal.

Natur – was bietet sie ihm schon?
Einen Schihang im Winter, Badeseen im Sommer,
vielleicht ein Waldstück zum Wandern.
So einfach ist er zu befriedigen,
doch ob das dem Frieden
mit sich selbst und der Natur wohl fruchtet?

29.06.2017

OMUL ȘI NATURA

Undele solare se pleacă spre apus,
străpungând verdele crestei principale a Pădurii Vieneze,
cernând ultimele limbi luminoase
prin rara coroană-acoperiș a arborilor.

Ciripit de păsări trezite consternat din somn.
Nu vor să se retragă-n odihnă.
De la sine-nțeleș – la astfel de panoramă.

Dar boarea fină le domolește și penajul,
acționând ca somnifer.
Omului, tâmpit de viața zilnică,
asemenea jocuri naturale îi rămân ascunse.
Egoist sublim, tinde să se ridice la țelurile sale.
de multe ori banale și neînsemnate.

Natura – ce-i oferă ea în fond?
O pârtie de schi iarna, lacuri de scăldat vara,
eventual un colț de pădure pentru drumeție.
Așa de simplu este el satisfăcut,
dar acestea îl împacă oare
cu sine? Iar naturii îi aduce el ceva?

29.06.2017

NACHTGESANG

Jäh würgt die Nacht die Dämmerung,
durch Ritzen dünn noch Helle zwingt,
es schweigt schon in der Niederung
das Leben, von der Nacht bedrängt.

Und unerbittlich Dunkelheit
frisst wehrohmächt'gen Tagesschein,
über den breiten Talgrund weit
erloschen mancher Lichterschein.

Stockdunkel nährt die Finsternis,
zwingt allseits Ruh und Stille auf;
so mancher sehnt sich ja gewiss
nach Tages-Nacht im hehren Lauf.

Verstummt ist alles ringsumher,
nur Grillgestöhne auf der Furch,
auch ihnen gönnt man gerne – sehr
die Rastruh zwischendurch.

↓

NOCTURNĂ

Înghite noapte-amurgul iar,
prin crăpături mai sunt lumini,
în câmpuri viața tace-amar
simțind ai nopții mari canini.

Și bezna-nfulecă hapsân
din clarul zilei dezarmat;
pe fundul văii mai rămân
doar pâlپări de prin vreun sat.

Tenebre bezna o hrănesc,
impun odihn-anevios;
desigur, mulți acum poftesc
al nopții mers maiestuos.

Și totu-n jur e amețit;
doar greierii în brazde dau
concertul lor, un țârâit,
și-s bucuroși când pauze-și iau.

↓

Traumelegien wandern sacht
durch die erschöpften Häupter
in sagenhafter schwangren Nacht
als tröstende Visionserleuchter.

Nur wir Poeten ruhen nicht,
und reimen unsre Zeilen,
daraus Verzweiflung, Hoffnung spricht,
wenn Tag und Nacht wir feilen.

An Endprodukte kaum gedacht,
man ändert täglich vieles,
niemals ist gut, was ausgedacht,
für Endlichkeit des Zieles.

01.05.2017

Visări elegiace pier
prin capetele istovite
în noaptea plină de mister
ca niște profeții dorite.

Poeții nu avem vacanță:
în versuri punem rimă
și disperare și speranță;
când șlefui, ne-oprimă.

Abia gândind la ce-o să iasă,
modificăm în chip și fel,
nicipând nu-i bun ce-avem pe masă
spre-a pune capăt unui țel.

01.05.2017

NACHTWANDERUNG

Waldschattenschleuder, nur spärlich erhellt,
allmählich das Dunkel befruchten.

Letztschimmer von Hellgrau ins Nachttal fällt,
sinkt nieder in dösende Schluchten.

Auf Wurzelwerksteigen beengt von Gestrauch,
schlepp ich ausgedürnte Gebeine,
die Dämmerung lauert, die Dunkelheit auch,
oft hindern mich Stolperpfadsteine.

Kein weisendes Zeichen, nur Lichtatrophie.
Beherrschend ist lediglich Dunkelheitsglanz.
Erschöpfte Gestirne, pausieren auch sie?
Erschweren den Fortgang, behindern ihn ganz.

Erinnerungsbrücken mich treiben voran,
beflügelnd den Gang mir und leise
die inneren Kräfte mich peitschen fortan
in nie dagewesener Weise.

↓

PLIMBARE NOCTURNĂ

A codrului umbrită catapultă,
agale, bezne fecundează.
În hău-n somn, în valea cea ocultă,
mai pâlپâie o pală rază.

Să urc pe rădăcini, să-nfrunt pietrișuri,
îmi târâi oasele plăpânde,
din când în când fac grele ocolișuri,
amurgul, bezna stau la pânde.

Niciun indicator, lumina-i slabă.
Doar bezna are strălucire.
Nici aștrii istoviți n-au trteabă?
Contribuie la poticnire.

Dar punțile-amintirii nu-mi pun frână,
mă-mping să merg tot înainte,
cu biciul parcă-ncet, încet mă mână,
așa cum nu mai țin eu minte.

↓

Das endlose Stolpern und Straucheln in Hast
lässt letztendlich noch Hoffnung aufkommen;
aufbäumend, vergessend die schleppende Last,
ein Lichtlein dort hinten vernommen.

Gebündelte Kräfte als Triebkatapult –
mein Vorwärtsbewegen in Schüben.
Der Wille ist eisern, gedehnte Geduld,
vernehm ich die Hütte da drüben.

Gebeine ermattet, ein arider Mund
zur Knurrsymphonie meines Magens;
entkommen dem nächtlich-gefräßigen Schlund,
belohnende Zeit Wohlbehagens.

15.05.2017

Sfârșesc prin a înăbuși speranța
atâtea poticneli în pripă;
uitându-și de poveri, uitând distanța,
un licăr sare într-o clipă.

Înmănuncheate forțe instinctive
târâșul meu pe brânci îmi pare.
Și aflu dup-atâtea tentative
sălașul meu pentru culcare.

Picioare grele, gura mea uscată,
în mațe,-n schimb, o simfonie;
scăpat de gura nopții larg căscată,
răsplata tihnei mă îmbie.

15.05.2017

PANORAMAFELD

Weit im Panoramafeld
ausgedehnte Grotte,
unscheinbar man diese hält-
wohl für eine Schlotte?

Langgestreckt, davor ein See
dicht mit Schilf umwachsen;
nur ein Schwan in seiner Näh-
scheint noch unerwachsen.

Tief der See im Wasserduft,
birgt manches Geheimnis,
ringsumher Aromaluft
sorgt für staunend Gleichnis,

dass da wohl inmitten steckt
gar ein Schatz verborgen,
der Begehrlichkeiten weckt,
Hoffnungen für morgen?

Panoramablick erquickt,
anziehend, magnetisch.
Sehnsuchtsvoll gar mancher blickt –
Ansicht – majestätisch.

Gerne weil ich am Gestade,
bade hin und wieder drin;
tauche tief ein in die Lade,
find den Schatz und seinen Sinn.

20.04.2017

CÂMPUL PANORAMIC

Mai departe-n panoramă,
grota prelungit-așa
nici nu o luam în seamă –
o scursoare îmi părea?

Lung, un lac îi stă 'nainte
mărginit de păpuriș;
doar o lebădă cuminte
lunecă spre ascunziș.

Multe taine lacu-ascunde
în adâncu-i aromat,
cu mireasma lui din unde
întreține-un zvon ciudat:

cum că o comoară zace,
cam pe la mijlocul lui,
și o mare poftă face –
spre nădejdea orișicui?

Panoramica vedere
e magnet nesățios;
mulți contemplă cu plăcere:
e-un spectacol maiestuos.

Bine că la mal mi-e scaldă
și în apă mă pogor;
dau acolo și de lada
cu comori și sensul lor.

20.04.2017

PFINGSTABEND 2011

Der Abend gleitet durch mein Fenster,
der Himmel staut am Horizont.

Es scheint, als wäre dies der längste
Verdunklungspfad auf breiter Front.

Im rosa-Marmor liegen Wolken,
verwaist in grau-bläulichen Streifen;
wenn wir bloß könnten, mindest sollten
das Spiel beachten, statt verzweifeln

im Rummel wie im Großstadttosen –
die Seele sich nach Ruhe sehnt;
der Garten mit den müden Rosen
bereits im Abendschlaf sich wäht,

und Tagesausklang bricht die Schwüle.

Die nimmersatte Wolkenherde

beengt den Himmel, gönnt uns Kühle, besänftigt
fortan Mensch und Erde.

11.06.2011

SEARA DE RUSALII 2011

Mi-alunecă prin geamuri seara,
stagneaz-un cer la orizont.

Întunecare-acuma, vara,
e cea mai lungă-n largul front.

În marmură trandafirie
zac nori în dungi gri-albăstirii;
motiv de disperări nu fie,
să luăm ca joc ce e aci,

precum în vuiet de orașe
un suflet liniște dorind;
grădini cu rozele gingașe
se cred în noapte picotind,

încet se stinge și dogoarea.
Iar norii-n turmă, nesătui,
alină, slobozind răcoarea,
pământul și cu omul lui.

11.06.2011

SCHILFGESANG

Durchs Rohr hinkt leis ein Abendwind,
die Sonne wetzt die letzten Strahlen,
die müden Vöglein schläfrig sind,
suchen ihr Nest nach Futterqualen:

Nicht reichlich war ihr Tisch gedeckt,
die Opfer wollten nicht altaren,
gar manches sich noch jetzt versteckt
vor schwärmerischen Vogelscharen.

Der blasserfüllte Abendsprung
mahnt Mensch und Tier endlich zu sputen,
Die Nachtschleier der Dämmerung
mag keinem jetzt wohl noch zu muten,

nun außer Hauses noch zu sein
in Dunkelheit – Gefahrenstille.
Geräusche gehn durch Mark und Bein,
und es erstarret jeder Wille.

Nur drüben wiegt sich unerschrocken
das Zartschilf leicht im Abendwind.
In kühnen Träumen steigt ein Brocken
voll Mutes und wir Helden sind.

27.04.2017

CÂNTECUL PĂPURIȘULUI

Mai șchioapătă un vânt prin stuf,
o rază ultimă se stinge,
căutarea hranei, cu năduf,
pe păsărele-n cuib le-mpinge:

La masa lor prea mult n-a fost,
căci jertfele se tem de-altare,
se-ascund mereu în adăpost,
când zboară stoluri visătoare.

Zbucnirea serii pale-acum
te-ndeamnă să lași orice treabă.
Nocturnul vâl de-amurg pe drum
nu mai pretinde nicio grabă

și nicio fugă împrejur
în beznă – liniște riscantă.
Orice vacarm simți în obscur,
dorința nu-i mai obsedantă.

În vîntul serii numai joacă
firave trestii în zăvoi.
În visuri doar, curaj oleacă
avem și noi suntem eroi.

27.04.2017

SEELENTRÄUME

Erschaffen für das Zweisein seltner Stunde,
umwoben von intimer Fühlbarkeit,
die eindringen in die verborgnen Gründe
der menschlich-ureigensten Einsamkeit
des eignen Seins, der heimlichen Verlangen,
die innewohnen in uns allen,
nicht an die Oberflächenlust gelangen,
trotz Sehnsucht und des mächtig' Wallen
in unsrer Brust, im Herzen eingeklemmt –
als Opfer menschlichen Befangens,
das auswärts strömet ungehemmt,
des unaufhaltsam gierigen Verlangens
nach Liebe, vorstellbaren Zärtlichkeiten,
von unentwegt und unstillbarem Drang
wir mitgerissen von Gegebenheiten,
die auferlegen uns den Zwang
des Wollens wie des ausweglosen Müssens
in einer Zeit, die uns als Bürde scheint,
der zu entrinnen wir trotz Wissens
im guten Glauben uns vielfach vereint.

05.02.2018

WISELE SUFLETULUI

Creați noi pentru ore-n doi prea rare,
de intimă simțire-ncercuți,
care-a pătruns a noastră izolare
de oameni foarte, foarte-obișnuiți

și-a propriei dorințe mult secrete
ce ni se află în interior,
nemaieșind deasupra, pe-ndelete,
cu tot cu clocotiri și mare dor,

în suflet și în inima amară,
o victim-a umanelor sfieli
ce izbucnesc nestăvilite-afară
și ca dorință fără de opreli.

După iubiri și gingășii nespuse
dintr-un instinct ce nu-i mai potolit,
suntém luați cu forța de impuse
evenimente de neocolit,

cu vrere, dar și mare trebuință
în vremea de ocară ce-o trăim,
de care nu scăpăm cu-a noastră știință
în bunul crez sub care ne unim.

05.02.2018

SOMMERFELD

Noch einmal durch die ährengoldnen Felder gehen,
durch weiche Wogen windgestreichelt, sacht und lind,
Kornblumen und Klatschmohn zwischendurch erspähen,
so sanft geküsst vom nimmermüden Sommerwind.

Erdrückend mutet an die Last der Mittagsstunden,
gelähmt wirkt einhellig die altbekannte Flur.
Einst haben sich um diese Zeit Menschen geschunden;
nun ist's vorbei, Maschinen legen ihre Spur.

Noch ist es still, und ohne jegliches Erbarmen
schleudert der Himmelsofen seine Höllenwut;
mir wären angenehmer lediglich die warmen,
nicht aber diese brütendheiße Strahlenglut.

In himmelblauen Sphären wie im tiefen Süden
sich Wolkenscheue mächtig und beständig hält.
Doch unter diesem mörderischen Dach die müden,
halbtoten Wesen lechzen nach der Rettungswelt.

Mir scheint trotz allem dieser Zustand als Idylle,
das Bild aus Kindertagen kurz und hell belebt;
und im Gedächtnis kreist Erinnerung in Fülle,
aus fernen Tagen nun die Abschiedsschwere geht.

08.06.2017

CÂMP DE VARĂ

Să te mai duci prin câmpuri aurii de grâne,
cu unduirile-alintate-ncet de vânt,
cu roșii maci și albastrelele stăpâne,
de boarea verii sărutate-așa de blând.

Copleșitoare-i truda orelor de-amiază:
cândva, aceste-au fost un lung și greu suspin.
Paralizată, pusta impresionează.

Mașini, acum, scutitu-l-au pe om de chin.

E liniște, al cerului cuptor deșartă
mânia infernală fără milă-n jos;
aș vrea ca numai raze calde să ne-mpartă,
nu însă focu-acesta mult primejdios.

Sfiala norilor rămâne tot constantă
în cerurile-albastre, ca departe-n Sud.
Ființele slăbind vor lumea ceialantă
când au acoperiș nimicitor și crud.

Și totuși faptu-acesta-mi pare o idilă:
ca în copilărie, scurt și luminos;
iar amintirea mi se-nvârte-n cap febrilă;
din toate, greul despărțirii-i dureros.

08.06.2017

SOMMERIDYLLE

Ährenmeere: Augenweite Sommerfelder,
Blicke sie erfassen kaum;
auch kein Rauschen nahelegner Uferwälder,
lediglich ein Schattenbaum

spendet fächerhaft im engen Blattgefüge
mir als Labsal Sonnendach,
das verwöhnt mich dankend, schützend zur Genüge,
und mein Dank ist tausendfach.

Aus der Deckung kann ich ungestört genießen
das Idyll der Sommerpracht,
wie Erinnerungen durchs Gedächtnis fließen,
mich berühren heimlich-sacht.

Manchmal nur wird diese Stille jäh durchbrochen
vom Libellentanz im Flug;
Kornblumen und Klatschmohn zieren stolz seit Wochen
dieses Bild als Sommerzug.

Sinnend muss ich von der Landschaft Abschied nehmen,
denn die Zeit – sie drängt mich fort;
wenn doch solche Stunden häufig wiederkämen,
fänd ich Ruh an diesem Ort.

27.06.2017

IDILĂ DE VARĂ

Mări de grâu: cât vezi cu ochii numai câmpuri,
în priviri nu le cuprind;
niciun freamăt de păduri nu simți din dâmpuri,
doar un pom umbros foșnind

îmi oferă, printr-un evantai de frunze,
adăpost parasolar,
care mă rășfață, poate să m-ascunze –
mulțumescu-i, așadar.

Splendida idilă estivală,-n taină,
pot nestingherit s-o gust;
amintiri îmi trec prin cap în altă haină
într-un fel plăcut, vetust.

Numai rar această liniște e spartă
brusc de-al libelulei danț;
albăstrele, roșii maci, pe-a verii hartă,
strălucesc precum un glanț.

Visător, e vremea ca să-i spun adio
minunatului peisaj;
dacă s-ar putea, eu tihna mi-aș găsi-o
pururi în acest miraj.

27.06.2017

SOMMERMORGEN IN TRAGÖSS

Wiesengrund in Nebelfülle,
Üppigtau als Morgenteppich,
Waldberghang, geküsst von Stille,
Sommertag bedrängt das Land.

Einödhof gähnt im Erwachen,
Kleinstbewohner recken sich.
Bauersleut mit Siebensachen
tummeln sich gar wirtschaftlich.

Majestätisch thront, verschwiegen,
stolzer Trenchtling überm Tal.
Vor der Pribitzwand, gediegen
Grüner See den Blickfang stahl.

Von der Meßnerin ein Winken:
Schnippisch grüßt die breite Wand;
Tal aufweckend – grelles Blinken
muntert auf das Hochschwabland.

25.06.2014

DIMINEAȚĂ DE VARĂ LA TRAGÖSS

Pajiștea-i în ceață deasă,
roua țese un covor,
vara landul îl apasă,
codrul doarme pe ponor.

Și sălașul casc-alene,
vietăți mici se destind.
Pauări treaba-ncep devreme,
catrafuse rânduind.

Peste vale-mpărățește
mândrul Trenchtling* maiestuos.
Lacul Verde* tot răpește
ce-i la Pribitzwand* frumos.

Fac la Messnerin* cu mâna
trufașii pereți din land;
valea înviind – lumina
se revarsă-n Hochschwabland**.

25.06.2014

* Microtoponime la Tragöß.

** Toponim la Tragöß, însemnând Țara Șvabilor de Sus.

SOMMERNACHMITTAG IM WIENERWALD

Wolkeninseln gleiten auf azurnem Grunde
schneeweiß durch ariden Sommernachmittag;
dieser Anblick ist der Lohn der Ruhestunde:
Augenbadend ich auf moss'gen Matten lag.

Ruhdurchtränkte Wiese, langweilige Schatten
hüllen mich in paradiesisch stilles Sein.
Lediglich Libellen sich im Flug begatten,
stellen bald ihr Liebestreiben ein.

Tiefer Schlummer lähmt die trägen Eichenwälder, sonn-
verwöhntes Blattwerk döset regungslos.
Glutgetränkte, ernteabgewürgte Felder
harren zweckentfremdet und bedeutungslos.

Wehmutsvoll muss ich schlussendlich weiterziehen:
Großstadtrubel mürbet mich alternativ.
Wienerwald als Kurzzeit-Segen zum Entfliehen,
einladend er gastlich immer uns schon rief.

Juni 2013

DUPĂ-AMIAZĂ DE VARĂ ÎN PĂDUREA VIENEZĂ

Albe ca zăpada, insule de nouri
lunecă pe-azur în sterpul după-amiaz;
ca răsplată-mi sunt aceste mari tablouri,
când, pe mușchi întins, privesc în ăst răgaz.

Pajiște-adormită, umbre plicticoase
mă-nvelesc în calmul paradiziac.
Libelule-mperecheate-n zboruri joase
brusc se-opresc din vânzolitul lor buimac.

Codrii de stejar adorm de toropeală,
răsfățate-n soare, frunze moțăiesc.
Holde-n pârg se zbat sub zăpușeală
și așteaptă fără sens și nefiresc.

Sunt mâhnit că plec acuma mai departe:
forfota metropolei mi-e disconfort.
Doar Pădurea Vieneză ni-e în parte
binecuvântată gazdă și resort.

Iunie 2013

SONNENUNTERGANG IM WIENERWALD

Ihr Nachtquartier die Sonne sucht,
verstecket sich hinterm Rücken
des Wienerwaldes, baumbetucht,
muss wipfeltief sich bücken,

doch rosarot verrät der Schein
den Schlupfwinkel zur Nacht.
Ob dort bald Ruhe kehret ein
allmählich still und sacht?

Die Finsternis erwartet kühl
der Mensch, der Hügel, Wald;
versinkend in ein Traumgewühl:
Tages Erlösung bald ?

Und tragen Träume dich so fern
vom Uluru bis Ghana,
behütet dich ein schützend Stern
im Wunderland Nirwana.

19.07.2016

APUS DE SOARE ÎN PĂDUREA VIENEZĂ

Căutând nocturnul său popas,
se-nclină mândrul soare
în dosul codrului, retras
într-o ascunzătoare.

Roșeața însă i-a trădat
nocturnul adăpost.
Își va afla în el treptat
și liniștea un rost?

Colina, omul, codrul tind
să vadă bezne reci
și,-n vise adânciți, ieșind
o nouă zi din beci.

Iar visele te poartă-n zbor
de la Uluru-n Ghana
și-un astru-ți este păzitor
în basmul zis Nirvana.

19.07.2016

SONNWEND-FEUERSPIELE

Im Würgegriff nun Tag und Nacht
liegen verbrüderet, eng umschlungen.
Die Sonnenwende hat's gebracht
mit drohend Flammenzungen.

Die Trennung Frühling-Sommer steht;
die Menschen ausgelassen.
Ein mahnend Lüftchen dennoch weht,
das Feuer zu verlassen,
es ist nicht stets des Menschen Freund,
bis es sein Antlitz zeigt,
das wahre, das dann übel scheint
von Flammen überweidet.

Gar unachtsam der Mensch doch ist,
Nachlässigkeit sein eigen,
bis Feuersbrunst die Habe frisst,
die Grenzen ihm dann zeigen.

So stehen leider Freud und Leid
ganz nahe Seit' an Seite.
Der Vorgang ist gar erdenweit
zu nah und in der Weite.

21.06.2017

JOCURILE DE FOC ALE SOLSTIȚIULUI

Azi, ziua nopții-i dă în gât –
cică se-mbrățișează!

Acest solstițiu-a fost pârât
că limbi de foc dansează.

Azi, primăvar-a divorțat
de vară; desfrânare
în om! O boare a suflat
să scadă focul mare,

ce nu ni-e prieten permanent,
pân' dă pe faț-arama,
realu-i chip, indiferent,
când își înfoaie flama.

Nechibzuit e omu-n veci,
așa îi e natura,
pân' focu-l sărăcește deci
și-i ia pe drept măsura.

Necazul și plăcerea sânt
aproape, din păcate.
Așa-i oriunde pe pământ:
și-aproape, și departe.

21.06.2017

STURZFLUT

Wetterantlitz, windgegerbtes,
bohrt den Blick in düstre Weiten,
überlegend: Vorwärts schreiten?
Forschend Mienenspiel, verzerrtes

hängt an feisten Wolkenbanden,
die so teufelsschwarz bedrohen,
in sich bergend Blitzeslohen,
einzuschüchtern droht die Landen.

Blättersäuseln anfangs leise,
windbewegt die Ruhe störend,
Laubwerk, Vogelwelt betörend,
Wetterleuchten rings im Kreise.

Rollend krachen Donnerlieder
Regenbäuche angeschwollen:
Endlich nun erschlanken wollen,
fällt der Wasservorhang nieder.

Bürgschaftsgleich die Bäche schwellen,
Flutanwachsend, böß gefährden,
rücksichtslos zum Strome werden,
wegwalzende Todeswellen.

Abstürzende Uferhütten,
im gefräßigen Strudel purzeln.
Baumriesen samt Laub und Wurzeln
krachen steil in Flutenbütteln.

↓

PRĂPĂDUL

Cu-aspru-i chip, o vijelie
cată-n zările haîne:
Să mai merg? îşi zice-n sine.
Cercetând, acea zurlie

spâzură de graşii nouri,
fulgerând, tunând satanic
şi lansând de sub zăbranic
fioroasele ecouri.

La-nceput un firav freamăt,
ápoi vântul se-nteţeşte,
fulgerul în jur ţâşneşte,
bagă-n frunze,-n păsări teamăt.

Ceru-i plin de canonade.
Ploile, burtoase babe,
vor s-arate cât mai slabe
când cortina apei cade.

Gârlele se umflă drastic,
cresc şuvoaie, cresc torente,
valurile violente
se rostogolesc fantastic.

Vai, se năruie cabane
de pe ţărmuri în puhoaie.
Arbori uriaşi, convoaie,
'noată-ntregi printre tăpşane.

↓

Unaufhörlich Wasserwände
stürzen talwärts ungebrochen,
Häuserzeilen wild zerbrochen,
wegrasiert aus dem Gelände.

Spielzeuggleich die Brücken schwinden,
tafelgroße Asphaltbrocken,
aufgeweicht und ausgestochen,
weggespült gleich morschen Rinden.

Wasserschlammlawine breitet
aus sich tosend, unaufhaltsam,
voller Wucht, zermalmt gewaltsam
und im Talkessel sich weitet

fort, im wildbrausenden Sturme;
Hausdächer wie Flöße schwimmen;
untergangsbedrohte Stimmen
brüllend aus dem Kirchenturme.

Rettungshoffnung unerfüllet,
im Vernichtungsuntergange
wütet Meister Tod noch lange,
ehe seine Gier er stillet.

24.03.2013

Ne-ncetat se surpă-n vale
denși pereți de ape grele,
casele ce gem sub ele
rase sunt de prin ocoale.

Table de asfalt și poduri
jucării sunt pentru apă,
ce le-nmoaie și dezgroapă
și le cară printre gloduri.

Avalanșa de noroaie
clocotind în sine crește
și-n zănoagă se oprește,
unde vijelie, ploaie

înfiorătoare urlă.

Niște-acoperișe-s plute;
glasul morții nevăzute
țipă cu putere-n turlă.

Nu-i speranță de salvare
din prăpăd, din nimicire.
De atâta fericire,
moartea chiuie mai tare.

24.03.2013

TALGRUNDNACHT

Talgrundruh im Abendschlummer:
Waldhanganstieg speichert Stille,
die gelöset steten Kummer.
Nur von fern her klagt die Grille

Einsamkeit im Wiesengrunde,
nachtwärts im allein-sein-Müssen,
hoffend auf gezirpte Runde.
Gleichgesinnte nur zu missen?

Dunkelschleier – nachtentfallen
schwärzet Hang wie Steinwandhüllen.
Drohend klammern Geisterkrallen.
Manchen Traum gespenstisch füllen.

Mein Papier wartet geduldig
Auf des Stiftes Vers-Erlösung.
Doch ich bleibe diese schuldig.

Tragöß am Hochschwab, Steiermark, 03.07.2015

NOAPTEA PE FUNDUL VĂII

Tihnă-n somn ușor pe vale:
coasta-mpădurită tace,
stâmpărând și dor, și jale.
Greierul se plânge-ncoace

că e singur în fâneață
așteptând spre miez de noapte
vesel țărâit de viață.
Semenii lui nu iau parte?

Noaptea negrul și-l răsfăță
peste un ponor de cremeni.
Gheare de năluci înhață
ca-ntr-un crunt coșmar asemeni.

Versuri îmi așteaptă foaia
din condei ca izbăvire.
Și-i rămân dator cu aia.

Tragöß, Stiria, 03.07.2015

WALDSPAZIERGANG

Lautlos federt mein Schritt
über tannbedachten Moosteppich –
pilzausweichend,
Farnkraut umgehend
wie einzelne verlorene Blumen.
Trockenreisig,
sonnegerbt,
bedeckt, wahllos verstreut,
das satte Grün,
doch unter ihm
sprießt junges Leben
lichthungrig nach oben.
Hurtige Ameis'armeen,
unermüdlich wetteifernd,
bewegen unentwegt
Waldbodengut,
unbeirrbar,
in maßlosem Eifer.
Wie träge doch der homo sapiens
mir scheint,
wenn,
in Scharen vereint,
diese Miniwesen
den Weg uns weisen.

26.06.2014

PLIMBARE PRIN PĂDURE

Pasul meu se arcuiește silențios
peste covorul de mușchi dintre brazi -
ferind ciuperci,
ocolind ferigi,
ca și flori singuratice, pierdute.

Vreascuri,
tăbăcite de soare,
acoperite, împrăștiate care-ncotro,
verdele saturat,
dar sub el
crește-n sus viața nouă
nesățioasă.

Armata de furnici vioaie,
întrecându-se fără' de răgaz,
pun în mișcare constant
moșia pădurii,
imperturbabile,
cu zel nemăsurat.

Ce leneș îmi pare însă
homo sapiens,
când,
adunate-n cete,
aceste ființe minuscule
ne arată drumul.

26.06.2014

WIENERWALD UND ABENDSTERN

Wienerwald und Abendstern,
haben wohl einander gern,
tags im Wald geht's quirlig zu,
nachts wacht Abendsternenruh.

Willst des Nachts im Wald du gehn,
Abendsternes Lichtlein sehn,
das da wachet über dir
öffnet weit die Sehnsuchtstür?

Wenn zu klein die Erd' dir scheint,
wenn durch Wolkenhimmel weint
blasser Stern, dann denk daran,
dass er manches ändern kann,
wenn's um Hoffnungsbrücken geht,
wenn Verzweiflung dich umweht,
irgendwo und irgendwann
die Natur dich trösten kann,

denn sie ist der Mutter Welt
für uns alle wohlbestellt:
Wie der Wald den Abendstern
hab'n einander Menschen gern.

17.02.2017

PĂDUREA VIENEZĂ ȘI LUCEAFĂRUL

Ea și El se plac de mult,
ziua-n codru e-un tumult,
noaptea astrul luminos
are-n pază tot ce-i jos.

Vrei să vezi noaptea-n păduri
un Luceafăr pe măgúri
cum ne ține-n grija lui,
grija lui și-a dorului?

Când pământu-ți pare mic,
când din ceruri plânge-un pic
astrul pal, să ai un gând:
multe face el schimbând.

Când e vorba de sperări
sau în juru-ți disperări,
undeva și cânduva
doar natura te-o salva;

ea-i a lumii mamă-n veci,
protectoarea noastră deci:
cum Luceafărul – păduri,
îndrăgește ea făpturi.

17.02.2017

WOLKEN

Zaghaft nähern sie sich,
ausweichend einander, zögernd,
als wollte keine sich entleeren,
wo wir doch sehnsuchtsvoll
ihr Nass begehren.

Im eignen Farbendress als Nationale
umkurven sie geschickt und setzen Weichen,
als wollten sie umgehen und fatale
Zusammenstöße meiden – ihresgleichen.

Im späten Spiel beruhigende Kunde –
scheint friedlich alles zu verwehn;
wohl rüstet man schon für die Morgenstunde,
dass alles schwanket im Vorübergehn.

07.06.2011

NORII

Se-apropie unul de altul timid,
pe ocolite, șovăind,
de parcă n-ar dori niciunul să se verse
acolo unde totuși cu ardoare
le-am vrea noi popriile-averse.

În ale lor culori naționale
târcoale dau, pot bine să dribleze,
pre-ntâmpinând ciocniri fatale,
așa cum știi ei să se eschiveze.

Din jocul lor târziu sosesc vești bune:
se-mprășteie norii calm și neriscant;
vei ști ce haine mâine îți vei pune,
că-n trecere e totul oscilant.

07.06.2011

ZWISCHEN TAGESZEITEN

Heranpirscht sich der Abend leise,
umfängt gar gütlich Tag und Nacht;
von fernher wehmütige Weise
als Abschiedsständchen dargebracht.

Der Wanderer müde, lauscht ergriffen,
dem wehmütigen Abschiedsklang;
dem Tag die Augen zugekniffen,
erlöst lieblicher Nachtgesang.

Allmählich schweigen Wald und Wiese,
in Überflutung Nachtesruh;
fern lärmt die Stadt als Ballungsriese
deckt Unzulänglichkeiten zu.

Wirre Gedanken ruhn und klaren,
Entspannung greifet um sich her.
Die Fleißesstunden mühsam waren
und das Gemüt belastend schwer.

In Traumwelten versenkt, vergraben,
entsteht gar manches Paradies,
in dem sich zielerreicht nun laben,
die Glück im Alltag stets verließ.

20.03.2017

ÎN TRE MOMENETELE ZILEI

Se furișează-alene seara,
sărută noapte, zi fratern;
departe cântă trist chitara
o serenadă-n ritm modern.

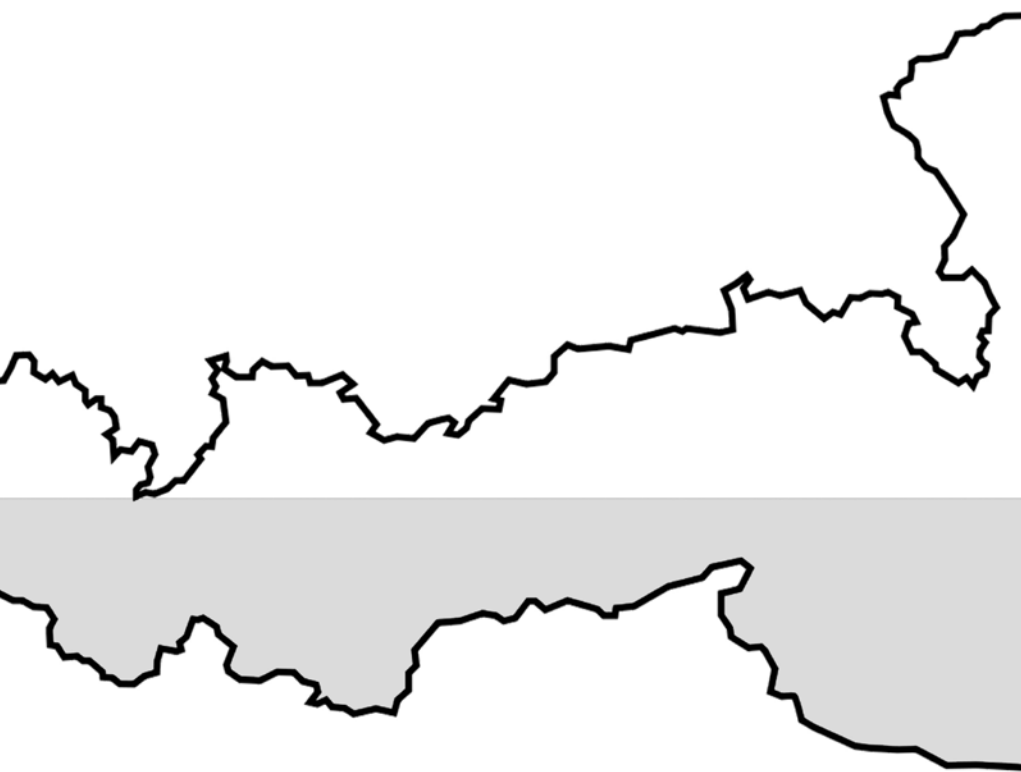
Drumețul frânt preferă milei
un cântec demn de bun-rămas;
nocturna-nchide ochii zilei
scoțând-o tandru din impas.

Sub valul nopții-atâta calmu-i,
păduri și pajiști tac treptat;
ascunde hibe în vacarmu-i
orașul vast îndepărtat.

Confuze gânduri trec nălucă
și încordări se tot extind.
Iar grele ceasuri stau pe ducă
și sufletul acum l-aprind.

Tot adâncit în lumi de visuri,
se naște și vreun paradis,
în care-ajung cei din abisuri
și care le-a fost interzis.

20.03.2017

VERMISCHTE
GEDICHTE

ABGÄNGE

Grabsteine – stumme Zeugen aufgelösten Seins;
Schicksale in Staub archäologisiert – weit.
Bedeutungslos geworden für die Nachwelt – eins,
wie viele aus vorangegangener Zeit.

Verwischte Namen, Jahreszahlen geben noch kund,
verschwommen in dem Witt'rungsfluss gehetzter Tage,
wenn Grabungen noch hieven einen Fund,
erinnert manchmal längst vergangne Sage

an Ritter, Knappen, Edelfrauen,
die stolzen Hauptes Leib und Leben
aufs Spiel gesetzt, um vieles sich zu trauen
und ihrer Zeit ein Ruhmestuch zu weben.

Ob Schurke, Held, ob Edelmann,
ihr Abgangsschluss war allen gleich;
und niemand fragt sich dann und wann,
wer krönend ging oder nur bleich

ins Jenseits stufenweis gebettet –
die Scheidungsart nahm ihren Lauf,
ob in das Purgatorium, Paradies gerettet,
nahm jeder für sein Eigenheil in Kauf.

Nun ruhet wohl in Asch' verfallne Leiber,
die keiner stört, man wohl beachtet kaum;
wie oberflächlich wir Geschichte – leider
verfolgen – wie das eigne Zukunftsbild – ein Traum.

Tragöß am Hochschwab, Steiermark, 27.07.2017

PLECĂRILE

Tăcuții martori – pietre funerare – ai
vieții descompuse, sorți, de fapt, în praf,
ajunși neimportanți pe lumea asta, vai! –
ca multe din trecut și fără epitaf.

Cu șterse nume, anii mai datează doar,
plasați în cursul vremilor gonite,
când săpături mai scot la suprafață rar
obiecte legendare prăfuite

din lumi cu cavaleri și paji, domnițe,
ce, mândri,-n joc și-au pus viața toată,
croind la planuri cu-ncurcate ițe,
spre-a țese vremii lor eșarfa meritată.

Nemernic, cavaler sau un erou,
plecarea n-a lăsat în urmă-i vid,
s-a dus la fel, atuncea sau mai nou,
încoronat sau numai un livid,

în veșnicie-și au toți locul –
salvați în purgatoriu,-n paradis,
iar viața își urmează jocul
cu fiecare-n felul său precis.

Dormiți în scrum, voi, trupuri perimate,
nestingherite și văzute-abia!
Istoria nu ne-o place – din păcate –
și tot așa noi ne-o vom repeta.

Tragöß, Stiria, 27.07.2017

ALLTAGSSORGEN

Der Sonnenball schleicht in den Morgen,
im Osten brennend rot das Land.

Gar mancher hat am Tagbeginn erkannt,
dass ihn erneut zermalmen Sorgen,

die unaufschiebbar, ungelöst,
als drückender Begleiter haften,
in unruhig Herzen Spannung schafften,
anstatt den Tagesanfang blank- gelöst.

Man tritt, stürzt sich in den Tag,
hoffend oder erwartungslos;
das Lösungsspiel, wo bleibt es bloß?
Begleiter lediglich die Plag,

die uns als Tagesbruder führt
hinein in alltägliche Glimmer,
verdunkelt manchen Lichtblickschimmer,
der nur die Hoffnungslosigkeiten kürt.

23.05.2016

GRIJILE DE FIECARE ZI

Arzând la răsărit pământul,
pătrunde soarele în zori.
Puțini recunoscut-au rareori
că la-nceput de zi au gândul,
ce permanent li-e-nsoțitor,
că grijile ne lasă-n fi'nțe
mari încordări și neputințe,
în locul unui semn întremător.

Ne aruncăm năuci în zi,
sperând sau fără așteptări;
ce-i jocul ăstor ezitări?
Doar chinul ne va însoți,
ca frate zilnic ce ne stă
alătura în luciul zilei,
umbrind speranțele sibilei,
și numai deznădejdi ne dă.

23.05.2016

AUF DER VERLIERERSTRASSE

Wie seid ihr dumm und werdet dümmer,
weil ja verdummen ihr euch lasst
von jenen, die sich Weise wähnen,
jedoch vor Dummheit strotzen fast.

Sie ernten faist durch eure Dummheit,
denn bildungsfern euch wollen sie,
vom Denken, Überlegen, Weisheit
euch abnabeln – als Strategie.

Wie leicht man euch manipuliert,
wenn lernablehnend Schule macht,
damit ihr maßgeblich verliert,
wenn festigen sie ihre Macht.

Man bürdet auf euch drückend Lasten,
treibt euch in Ausweglosigkeit.
Gepredigt finanzielles Fasten,
beschwichtigt viel und spielt auf Zeit.

Wollt wirklich ihr gezügelt werden?
Wie lange noch, bis ins Extrem?
Rennt blindlings nicht ins Frühverderben!
Erwacht doch, wenn's auch unbequem.

19.2.2017

PE CALEA PERDANȚILOR

Din proști, mai proști de-acu 'nainte
ajungeți dacă vă lăsați
proștiți de unii fără minte
ce cred că sunt mari învățați.

Au strategie: să vă țină
departe de înțelepciuni,
de chibzuinți, gândire fină,
spunându-vă numai minciuni.

Cât de ușor vă manevrează
când școala școală nu mai îi,
cînd ei putere-și cumulează
prin voi, perdanții cei molâi.

Lăsându-vă fără speranțe,
vă pun în cârcă aspre dări,
vă cer postire la finanțe,
și-n timp vă dau asigurări.

V-ar sta mai bine-n frâu, în găuri?
Pân' la extrem cât o mai fi?
Să n-alergați orbiu prin hăuri!
Treziți-vă, orice ar fi!

12.02.2017

BIS ANS ENDE GETRIEBEN

Die Leere rings um dich
verkündet viel Vergangenheit
und wenig Zukunft.

Schon – vielleicht zu lange –
bist du nun unterwegs:

Wo winkt dein Ziel?

Ob du es noch erreichen willst,
erreichen kannst?

Dein langer Weg ist bald zu Ende:

Hast du den Schranken doch erreicht,
gähnt jenseits wiederum die Leere.

Den Blick musst du daran gewöhnen –
des Frühlings Rosa gilt hier nicht.

Das Himmelblau wird schwarz betüncht von Zelten,
die aus schwarz-grau nun nimmer Abschied nehmen.

Was ist dir noch geblieben?

Die Hoffnung ... doch worauf?

Das Leben nahm so seinen Lauf,
in den wir gnadenlos getrieben.

20.09.2016

ÎMPINȘI PÂNĂ LA CAPĂT

Pustiul dimprejuru-ți
vestește mult trecut
și viitor prea scurt.

Tu poate ești – de mult prea mult –
pe drumuri:

pe unde țelul tău te cheamă?

Dacă mai vrei să ți-l atingi,
mai poți să ți-l atingi?

Cărarea-ți lungă s-o sfârși curând:
odată însă ce-ai ajuns la capăt,
dincolo iar se cascadează golul.

Nevoie-i să-ți deprinzi privirea cu acesta –
trandafiriul primăverii nu-i firesc aici.

Albastrul cerului se înnegrește de la bolți
ce niciodată nu se mai retrag din negru-gri.

Ce-ți mai rămâne oare?

Speranța ... dar în ce?

Nici viața noastră nu mai e
cea-n care-am fost împinși cu necruțare.

20.09.2016

DEN AUGEN

Den Augen entwachsen unruhige Nächte,
die im Leben dir schlafraubend beigesetzt haben
über Jahre.

Ständige Begleiter, nicht wissend,
dass Tage dich schützen,
dass Sonnenlicht dein Bodyguard spielt,
der nächtens dich umschleicht.

Die zermürende Ungewissheit,
ob rechtens, ob sinnvoll,
zermartern weiterhin deine Denkweise.

Ob wir geschützt sind und von wem?

Ob wir uns selber überlassen sind?

Ob ausgeliefert und preisgegeben?

Doch wem?

Unheil lauert überall und jeden Orts.

Gäbe es den sprichwörtlichen Schutzengel
als Versicherungsgarant ...

DIN OCHII TĂI

Răsar din ochii tăi neliniștite nopți,
ce-n viață te-au înmormântat răpindu-ți somnul
peste ani.

Însoțitor constant, neștiind
că zilele te ocrotesc,
că lumina soarelui face pe bodyguardul
care noaptea-ți dă târcoale.

Nesiguranța istovitoare,
fie că-i pe bună dreptate, fie că-i plină de sens,
continuă să-ți tortureze felul de gândire.

Dacă suntem păziți și de cine?

Dacă suntem lăsați în voia sorții?

Dacă suntem la discreția și lăsați pradă cuiva?

Dar cui?

Primejdia pândește peste tot și-n orice loc.

De-ar exista proverbialul înger păzitor
ca un garant de-asigurări ...

DER BILDSCHIRM

Der Bildschirm blinkt nicht mehr:
Es kränkelt der PC,
macht mir das Leben schwer,
er fehlt aus meiner Näh.

Sein wahres Angesicht
erfreute mich so sehr,
nun, leider gibt's ihn nicht,
es legt sich vieles quer,

was einst so einfach war,
mit viel Beschaulichkeit,
es gibt ihn heut noch zwar
fern in Verlassenheit.

Drum wartet man schon heut
ihn bald wieder zu haben,
wie man sich jetzt schon freut
auf all die schönen Gaben.

02.05.2017

ECRANUL

Ecranu-mi este tern,
PC-ul meu, bolnav,
iar viața-mi, un infern;
că nu-l mai am e grav.

Realul chip al lui
ades m-a-mbucurat;
acum el însă nu-i,
când totul e stricat
din câte simple-au fost
în tihna din trecut;
ce-i drept, el e la post
departe și-abătut.

De-aceea azi ai vrea
aici curând să fie
și iarăși să îți dea,
prin daruri, bucurie.

02.05.2017

DER MENSCH

Weit gereist,
doch nicht vom Fleck gekommen
unverbesserlich
der Mensch, das Land, der Kontinent, der Erdball.
Weithin bekannt ist nur das ICH, höchstens das WIR,
wenn's ums Scheffeln geht für die Mischpoche.
Geschwafel vom sozialen Geist,
von Brüdertum und Hilfeleistung.
Der Mensch aber ist sich jedoch am nächsten:
Das hat sich seit Jahrtausenden geändert nicht,
und wird sich niemals ändern,
was gutgläubig der Prediger verspricht.
Da kennt er nicht den Nachbarn, den Verwandten,
den Pharisäer wie das Heer der Unbekannten.
Da wird es noch bedürfen der Tausenden von Welterneuerern,
die sagen und beschwören, alles, was auf Erden heimisch ist,
jedoch vergessen, dass der Mensch sich selber wohl am nächsten ist.
Hoffnungen, die kann man hegen, bekunden und doch nicht erleben,
wenn sie sich drehen um das Menschheitsgefüge.

27.06.2017

OMUL

Călătorind în depărtări,
dar neînaintând deloc
incorigibili
omul, țara, continentul, globul pământesc.
E pretutindenii cunoscut numai cuvântul EU, cel mult și NOI,
când vine vorba de strâns pentru căpătuială.
Trăncănitul despre spirit social,
despre fraternitate și ajutorări.
Omul însă-și e cel mai aproape sieși:
de mii de ani un lucru neschimbat
și nici nu se va mai schimba cândva
ce-n buna lui credință profetu-a predicat.
Omul acesta nu-i cunoaște pe-nrudiți ori pe vecini,
pe farisei și nici oștirea celor anonimi.
Aici va fi nevoie de mii de restauratori ai lumii
care spun și jură că tot ce-i pe pământ e-al nostru,
dar uită că omu-și e cu-adevărat cel mai aproape sieși.
Speranțe pe care le poți nutri, declara, dar nu și trăi
când se-nvârtesc în jurul constituției umane.

27.06.2017

DER REKASCHER ZIGEUNERBERG*

Schneeverbrämte Reb-Alleen
träumen wintereingeweißt,
ahnungslos im Windverwehen
nächtens Eisigfrost scharf beißt.

Rebtentakeln eingefroren,
Hüllen wehren ab den Sturm.
Wandrer stapfet traumverloren
hoffnungsfremd – kein weisend Turm.

Finsternis: sein Lichtlein fehlet,
kein Geleit zum warmen Herd,
zeitegal, wenn schon nichts zählt
hier auf dem Zigeunerberg.

Endlich, lichtscheu Mondeskreise
blassen spärlich Existenz;
trancebefallen, Schritte leise
Dank erweisend Reverenz.

30.11.2012

* Topographische Bezeichnung einer Weinberg-Riede in Rekasch, Banat, Rumänien.

DEALUL ȚIGANILOR DIN RECAȘ

Dorm înfolite-armate
de butuci cu-omăt pe frunți,
pe când mușcă-n vânt și-n noapte
gerul cu-ai săi dinți mărunți.

Înghețați, cârceii viei
viscolului i se-opun.
Omu,-n vraja reveriei,
prin nămeți nu-și taie drum.

Beznă: nu e nicio rază
un cămin a-i dezveli.
Timpu-i mort, nu mai contează
sus pe dealul plin de vii.

Luna,-n fine, își arată
prin halouri palid chip;
pașii, dezlegați, îndată
mulțumesc în fel și chip.

30.11.2012

DER UNNAHBAREN

Ihr Augenaufschlag – Eingangstor zu innren Welten,
die Unzugänglichkeit nach außen tragen
in Abgeschiedenheit und unnahbaren Kälten
sich wännen niederschmetternd, nichts zu wagen,
heranzupirschen vor den kargen Hoffnungstoren,
die schlüsselfest entsagen jeder Wagnis,
selbst unter Tausenden sorgfältig auserkoren,
bleibt nur die ewig trüb verschwommne Hemmnis:
Verschlossenheit als auferlegte Dauertugend
auf halbzurückgelegtem Lebenswege,
verabschiedet von kühner blütenstolzer Jugend
die weiter wandelt auf dem schmalen Stege
der Lebensleiter, hoch und steil, spiral sich windend
ins Ungewisse, stolz – unnahbar, distant.
Die Zeit jedoch heilt hartnäckigste Wunden, schwindend.
Gar vieles bleibt auch weiterhin sehr wohl bekannt.

21.06.2017

CELEI INABORDABILE

Privirea-i – o intrare-n lumi interioare
ce scot inaccesibilul afară

în interzisele răcori și-n izolare;
știind veninu-și, nu ar vrea s-apară

tiptil în fața porților cu vagi speranțe,
ce, tari ca niște chei, nu le-ar permite –
nici miilor de-aleși cu grijă – cutezanțe;
rămân doar piedici nu prea deslușite:

mereu impusa, ca virtute, sihăstrie,
pe calea vieții-ajunsă la jumate,
își ia rămas-bun de la tinerețea vie
ce încă-i pe potecile-ngustate,

pe-a vieții scară în spirală, 'nalt,-abruptă,
în mândrul și distantul interzis incert.

Dar timpul vindecă din răni cu cari se luptă,
și multe mai păstrează-n el mentalul cert.

21.06.2017

DURCH SIEBZIG JAHRE

Für Rudi Röhrich

anlässlich unserer 70-jährigen Freundschaft.

Jahrzehnte schmolzen sanft dahin,
es war vor 70 Jahren:
Wir krochen hilflos her und hin,
gar ungelenk wir waren.

Im Gang der alten Nachbars-Tante
trafen wir aufeinander
zum ersten Mal – als Unbekannte –
fanden wir zueinander.

Durch Kindheit, Schule, Jugendstreiche
durch Dick und Dünn wir gingen,
stellten so manche Lebensweiche,
uns niemals böse verfangen.

↓

PRIN ȘAPTEZECI DE ANI

*Pentru Rudi Röhrich
cu prilejul împlinirii celor 70 de ani ai prieteniei noastre.*

Încet, decenii s-au topit
în vremea ca o ceață,
neputincioși ne-am târâit
și cam stingheri în viață.

La o mătușă din vecini
ne-am cunoscut odată,
pe coridor, ca doi străini
ce s-au plăcut de-ndată.

Copii, școlari, noi ne-am dedat
la rele și la bune,
macazul vieții-ades schimbat
ne-a dat și-nțelepciune.

↓

Fest hielten wir durch Raum und Zeiten
die Treue gegenseitig hoch,
selbst wenn entfernt wir über Weiten,
sie dauert ungebrochen noch.

Was Freundschaft stets bedeuten kann
im Zueinanderstehen,
nach Schillers Worten-doch kein Wahn,
aufrecht durchs Leben gehen.

Auf allen Wegen: Ziel des Strebens,
einander stets verbunden.
So bleiben wir im Herbst des Lebens
in Treue unumwunden.

Wien, 31.10.2016

* Zitat aus Schillers Bürgschaft: „Und die Treue, sie ist doch kein leerer Wahn“

Prin timp și zări nu ne-am pierdut
fidelitatea sfântă;
oricât prin lume ne-am zbatut,
ea a rămas ne-nfrântă.

Ce poate însemna pe drept
o bună-mprietenire
e trecerea prin viață drept,
nu-i doar o amăgire*.

Pe orice drum un țel urmăm:
să fim uniți întruna.
Așa în toamna vieții stăm
fideli întotdeauna.

Viena, 31.10.2016

* Citat din Die Bürgschaft: eine Ballade / Chezășia: o baladă de Friedrich Schiller:
„Und die Treue, sie ist doch kein leerer Wahn –“ / „Iar fidelitatea nu-i doar goală
amăgire –“ (n.t.).

FALSCHES SELBSTBEWUSSTSEIN

Verwenden, benutzen sie Sprache – wie falsch,
hingegen gebrauchen ist richtig;
wen stört das, man plappert so nach, fast als
gibt mancher unwissend sich wichtig.

Man kaut andern vor, doch weiß man es selbst
nicht, ob es korrekt – ist das wichtig?
Die Hauptsach man wähnt sich so recht überzeugt,
dass selbstbewusst alles so richtig.

Dass andere immer das wissen korrekt,
stört nicht im geringsten so viele – ist´s wichtig?
Man ist doch der Klügste, steckt Kritiken weg,
hingegen und leider nicht die Arroganz,
egal, ob was falsch oder richtig.

09.12.2017

FALSA CONȘTIINȚĂ DE SINE

Ades folosim în vorbire greșeli,
precum un cuvânt ce-i impropriu;
dar ce mai contează acum trăncăneli?
Fac unii pe doçii la propriu.

Iar alții dau lecții știute de mult.
Corecte? Ce lucru impropriu!
Esența-i: cel ce-a vorovit e om cult,
convins că: „de voi eu mă apropiu”.

Că alții pe-acestea le știu chiar corect
nu-l doare pe cel cu consumul de opiu.
El este deștept și se crede perfect,
păcat că nu-și vede-aroganța,
totuna-i că-i fals ori corect e la propriu.

09.12.2017

FELSENFEST

Es driften die Fluten im Leben
die Gischt mal heran, dann hinweg.
Du säulst wie ein Felsen daneben,
verhöhrend den rhythmischen Schreck.

Nie wankend in drohenden Wogen,
charakterstark trotzst du der Zeit.
Wild tobende Stürme – sie zogen
Stets ab, dir verblieb Einsamkeit.

Das Spiel ist nicht endlos- entschieden,
wir taumeln im Kommen und Gehen,
indem wir voran stets getrieben
in Neuland – dort felsenfest stehn.

Tragöß am Hochschwab, Steiermark, 05.07.2015

CA STÂNCA DE TARI

Purtat ești în viață de valuri
în spumă, dar tu, obelisc,
te 'nalți ca o stâncă pe maluri,
râzându-ți de ritmicul risc.

Ții piept și vâltorii turbate,
reziști cu-ndârjire la vremi.
Când trec și furtunile toate,
de singurătăți nu te temi.

Nu-i jocul sortit pe vecie,
pierim de umblat cânduva
în timp ce tărâm nou ne-mbie
– acolo ca stâncă vom sta.

Tragöß, Stiria, 05.07.2015

FRAGWÜRDIGKEITEN

Wie lang kannst du das Erbe deiner Väter pflegen,
die Herkunft dein bewahren und bewähren?
Sie will das nicht – die Welt von heute;
was einmal war – althergebracht schafft nur Verlegen-
heit in der heutigen abstrusen Welt,
in der willkommen, wenn das Alte nicht mehr zählt,
verfallgedient und nichts mehr richtig gilt;
und alles bloß bedeutungslos in Scherben fällt.

Vielleicht erfinden wir das vierte menschliche Geschlecht?
Wie sonderbar, wenn selbst der Nero bisher war unecht.
Worauf du bauen kannst – und das mit Recht,
ist nur das eine, deine Herkunft – sie ist echt.

17.11.2017

ÎNDOIELI

Cât te-ngrijești de părinteasca-ți moștenire
și-originea-ți s-o dovedești cu acte?

Ea nu vrea asta – lumea de-astăzi;
ce-a fost odată – din bătrâni – o amintire

îi face rău prezentului confuz,
ce te acceptă, de trecut de nu faci uz,
de-ai ajutat la năruire,-ncât nimic
nu mai e bun; și toate-s praf difuz.

Probabil inventăm al patrulea sex omenesc?
Ciudat că Nero chiar mai ieri era un nefiresc.
Pe ce mai poți conta – pe drept, firesc –
e doar originea-ți probată-n plan lumesc.

17.11.2017

GRUNDSTEINE DES LEBENS

Durch Alltagsgrau
blassen angeschimmelte Erinnerungen
aus dem Dickicht der Zeiten,
grasübersprossen, unkrautüberwuchert.
Doch selbst in düsteren Augenblicken
wirken sie
gleich Glühwürmchen in der Sommernacht
als erbaulich Gewesenes:
Grundsteine des Seins.

24.06.2014

FUNDAMENTELE VIEȚII

Prin cenușii cotidian
amintiri spălăcite, mucegăite
din hățiușul timpurilor,
copleșind iarba,
năpădind buruieniișul.
Dar chiar și-n clipele sumbre
acționează
asemeni licuricilor în noaptea de vară
ca un fost întăritor: fundamente ale existenței.

24.06.2014

HEILIGER ABEND

Die Nacht, geheiligt durch die Frucht Mariä,
gab der Propheten Schau uns strahlend preis,
dass aus der Dunkelheit es fortan ziehe
zu Ländern, Völkern hin, zu Jung und Greis.

Die Menschheit schmachtet, und das Kind wird richten,
erneut den Garten Eden, der verloren war.
Mit seinem Licht wird es die Knospen lichten:
Was seither nicht gelungen, wird nun wahr.

Die Knospe, in der Taufe uns gegeben,
im Glauben an sein Leiden, Wirken, Auferstehn
kann gleichsam Perspektive nun erblühen,
nicht mehr in Hoffnungslosigkeiten untergehn.

Dass vieles nicht vergebens sei, und Leiden
ist nur der Preis dafür, dass Liebe siegt,
da jenes Licht der Nacht uns ganz bescheiden,
Hoffnung und Trost und neues Streben gibt.

Wien, Heiliger Abend 2014

SEARA DE AJUN

Ajunul sfințit prin plodul Mariei
ne-a dat clarviziunea de profeți:
din bezne-acum, în culmea bucuriei,
de țări și neamuri n-om mai fi răzleți.

Ne-om plânge, pruncul ne va înțelege
și va restaura pierdutul nostru rai.
El, cu lumina-i, mugurii ni-i drege:
ce ne-a lipsit se făurește-acum încai.

Căci mugurul dat la botezuri nouă,
cu crezu-n patimi, fapte și-nvierea sa,
e înzestrat să înflorească-n rouă
și nu se va mai stinge-n deznădejdea grea.

Ca multe să nu fie-n van și patimi,
iubirea-nvingătoare-i prețul rar;
speranța, năzuința fără lacrimi
lumina lui ne-o va aduce-n dar.

Viena, Seara din ajunul Crăciunului 2014

HEUTIGE TENDENZ

Du weißt ja, was du bist
und wem du vieles schuldig bist.
Doch andre wissen es wohl kaum,
wem du verdankst den kühnen Traum,
zu wollen und zu werden fast,
was du erstrebt, ereifert hast.

Der Ring um mich, frage ich mich,
warum sich schließt, statt öffnet sich:
Warum der Gang zu dieser Welt
von vielen hinderlich gestellt?

So ist es: Drängst du wirklich hin,
sehnt Dortige das ohne Sinn.
Warum da noch ein Eindringling,
erdreistet sich als Sonderling,

will Aufstieg, den zu sperren ihm
oberstes Ziel gilt als sublim.

Wer andere verhindern mag,
dem ist auf Dauer das `ne Plag.

Bescheidenheit – heut nicht gefragt,
wichtig: Man irgendetwas sagt,
Ob gut, ob schlecht oder brillant
Hauptsach, man wird schneller bekannt.

21.07.2016

TENDINȚĂ ACTUALĂ

Tu știi exact ce ești
Și multe cui le datorești.
Dar alții nici nu știu precis
cui datorezi semețul vis
de-a vrea și-a deveni robust
ce-a năzuit propriul tău gust.

Zic: Cercul meu din jur de ce
se-nchide, nu deschide-se?
De ce prin hopuri ne târâm
în drumul spre acest târâm?

Așa-i: de ne grăbim spre el,
vedem că totu-i fără țel.
La ce bun încă un intrus
se-obrăznicește-a fi mai sus?

Urcarea lui s-o stăvilim
ar fi pe drept un țel sublim.
Pe alții a-i împiedica
e misiunea cea mai grea.

Iar modestia? – Un nimic,
e important să strigi un pic;
de-i bine ori de-i foarte rău,
fă cunoscut numele tău!

21.07.2016

JUGENDPROTEST

Kniedurchlüftet Hosen,
durchgepieerte Hoden,
gleichsam Penis, Schamlippen,
Nasen, Ohr und Mundeingang:
Modezwänge oder Drang?
Wirr wie Urwaldhaare,
frei, keine Kandare –
ist das Zweck und Ziel?
Wollt ihr in die Ursprungsgänge,
grenzenlos und ohne Zwänge,
dann doch ab in die Natur.
Doch das heißt dann nur:
Handy und PC begraben.
TV, Elektronikgaben
streichen und entsagen.
Anstatt Fast Food und Kaffee
Grasbüscheln unter dem Schnee,
Baumfrüchte, mal schmackhaft - reif
oder doch nur grün und steif?

↓

PROTESTUL TINERETULUI

Nădragi tăiați pe la genunchi
și piercinguri în boașe,
penis, labii vaginale,
nasuri și urechi și buze:
de modă sau nevoi impuse?
Ca în codru-i o-ncâlceală,
slobozi, fără de zăbală:
Ăsta-i scop? Ăsta e țel?
La origini dacă vreți s-ajungeți
fără frontiere și constrângeri,
în natură să ieșiți măcar.
Asta presupune-atâta doar:
să-ngropați PC și celular,
renunțați la TV chiar
și orice electronic dar.
În loc de fast-food și cafea
mai bine iarbă de sub nea.
Fruct copt, gustos de prin livezi
sau numai poame tari și verzi?

↓

Wann traget endlich unterm Arm
ihr den Kopf – aus Protest pur?
Schützt Halsdeckel den Rumpf dann warm
als Wunder der Natur?
Doch ihr protestiert nur so,
ob hier oder irgendwo.

Doch wie wär's mit der Vernunft,
fürs Gehirn doch Unterkunft,
die man gratis nicht benütze,
auf Realität sich stütze,
mit dem Leben gehn einher,
was doch manchem eher schwer.

26.09.2016

Când oare capul vi-l purtați
– din pur protest – numai supt braț?
Vi-e corpul cald cu-acest capac de gât
– minune a naturii? Doar atât!
voi protestați numai așa,
ba ici, ba pretutindenea.

De parc-al rațiunii rost
e pentru creier adăpost,
ce niciodată gratis nu-i,
realitatea-i baza lui:
cu viața pasul să ți-l ții,
ce unora nu le-ar prii.

26.09.2016

LEBENS-ZEIT

Die Zeit – als unruhiger Gast,
die niemals blufft, stets ohne Rast –
dein treuster Begleiter.

Was je versäumt du, gar vertrödelt hast,
beinah erreicht, leider jedoch nur fast.

Die Zeit – dein Wegbereiter.

Durch Endlosjahre sekundiert
sie deinen Weg, dich nie verliert
im Guten wie im Bösen.

Verzweiflung nicht, doch Hoffnung schürt,
die nicht davonschleicht, sich nie ziert,
hilft manchen Knoten lösen.

Doch dann – am Limit angelangt,
um Abschiedsstunde Seele bangt,
ist Trennung unvermeidbar.

Nun – abgelaufen, man verdankt
der Existenz das Dasein abverlangt,
was bisher unser Leben war.

Tragöß am Hochschwab, Steiermark, 04.07.2015

TIMPUL VIEȚII

Ca oaspete-agitat,
ce niciodată n-a-nșelat,
ți-e timpu-ortac cuminte.
Ce-ai risipit din timpul dat
puțin ai mai recuperat.
Mereu ți-o ia 'nainte.

Ți-e an de an însoțitor,
pe drum să nu te pierzi ușor,
la rău, ca și la bine.
Nu deznădejdea-i ajutor,
speranțe nu lăsa-te-vor
când vrei să ieși mai bine.

Dar vine-al despărțirii ceas,
când tremurăm de-un bun-rămas
în clipa cea nefastă.
Și-i mulțumim cu sincer glas
vieții pentr-un ultim pas
din existența noastră.

Tragöß, Stiria, 04.07.2015

MANCHEN POETEN

Sinnentfremdet Wortgeschleuder,
Übergang in Ratio fehlt;
leider Poesievergeuder,
ihr die Lust dem Leser stehlt.

Ego wichtig will gestalten
das Geschreibselor'ginal,
ob auch Formen und Inhalten
Zugang zu des Lesers Wahl?

Doch was kümmern euch die Leser?
Wichtig ist's, man scheint apart,
doch als Poesieverweser
ist euch eigen die Abart,

die euch zeichnet aus im Streben,
etwas Seltenes zu sein,
ob das dichterische Leben
an den Rand euch schiebt, allein?

Nicht gelesen heißt verwesen
in den Wogen unsrer Zeit,
da du warst und einst gewesen,
nicht genannt in Ewigkeit.

Tragöß am Hochschwab, Steiermark

UNOR POEȚI

Vorbe goale aruncate,
trecere prin minte nu-i;
simularea, din păcate,
taie cheful orișicui.

Eul, drag, ar vrea să dreagă
primitivele orori;
oare fond și formă-ntreagă
au acces la cititori?

Ce contează cititorii?
Important e-a fi altcum,
de poem nimicitorii
sunt aparte orișicum.

Năzuința vă e una:
de a fi deosebit.
Asta nu vă-mpinge-ntruna
tot spre margini negreșit?

Necitit e-n vremea noastră
ca și când ai putrezi
după ce trăsnaia voastră
nimeni n-o va pomeni.

TragöB, Stiria

„MEIN ITALIEN“

Thomas Manns Sommerhaus

Die Kurisch Nehrung – einst sein Sommerdomizil,
doch nur für ein paar Jahre,
und Thomas Mann versprach sich viel,
drei Jahr ihn dort bewahre.

Dann musste er aus Deutschland raus,
folgend den Strafgesetzen.

Sah nie wieder sein Sommerhaus,
stand nie auf dortgen Lieblingsplätzen,

wie „mein Italien“ einst genannt,
vom Haff nur ein paar Schritte.

Die Fischer haben nicht erkannt
den Großen ihrer Mitte.

Nach Nazi-, Kommunistenbonzen –
sie urlaubten einst hier,
im Sperrgebiet geschlossner Grenzen –
stehn nun Museumsgäst Spalier.

↓

„ITALIA MEA”

Casa de vară a lui Thomas Mann

Neringa, istmul curlandez* – aici avea
și Thomas Mann o casă,
trei veri la rând a stat în ea,
cum le-a promis celor de-acasă.

Dar din Germania plecând
silit în altă țară,
n-a mai putut a fi nicicând
în casa lui de vară,

„Italia mea”, cum i-a plăcut
– doi pași de golf – să-i spună.

Pescarii n-au recunoscut
ăst om de faimă bună.

După ce-și făceau concediu’
bonzi naziști și comuniști
în astă zonă de asediu,
acum la coadă stau turiști.

↓

Bei der Eröffnung '65
durfte Sohn Michael nicht hin,
als Ami war er ja verdächtig
im Kalten Krieg wohl mittendrin.

Er konnt es nicht verstehen,
dass der Familie blieb verwehrt,
an der Gedenkstätte zu stehen:
Wie war die Welt doch so verkehrt.

Es pilgern häufig Menschengaren
täglich zum Schwiegermutterberg,
wo einst die Manns des Sommers waren,
entstanden ist so manches Werk.

15.08.2015

În '65, când s-a deschis
muzeul, fiu-i Michael,
ca ami**, nu a fost admis:
era în recele răzbel.

I s-a părut că-i ireal
familia să-i fie-oprită
să vină la Memorial:
era o lume-așa sucită.

Vin zilnic pelerini în cete
la Dealul Soacrei***, unde-odat'
familia-i de băieți și fete
a asistat la ce-a creat.

15.08.2015

* Istmul Neringa sau Cordonul Litoral al Curlandei (partea lituaniană) (n.t.).
** Soldat american din trupele de ocupație (n.t.).
*** O mare dună pe care se află Centrul Cultural din Nidden
(pe Kurische Nehrung/Neringa) (n.t.).

NEBEL

Nebelwellen gleiten sacht,
Endlosweiten küssen.
Zähherbstschleier mitgebracht,
sich verstreuen müssen
über Waisenfelder hin,
uferlose Weiten.
Atemlust? Ich – mitten drin,
nur Gedanken gleiten
Sonne suchend, ohne Spur,
drückend graue Lasten;
lediglich im Herzen nur
Hoffungsstrahlen tasten.

19.09.2013

CEAȚA

Cețuri lunecând năuc,
sărutând întinderi,
văluri autumnale-aduc –
vai, cum pretutinderi
se răsfiră-n gol meleag
tot în rânduri-rânduri.
N-am răgaz! – În vălmășag
cu-ale mele gânduri
caut soare în zadar,
gri poveri m-apasă;
doar al inimii cuibar
mici nădejdi îmi lasă.

19.09.2013

NÜCHTERN

Wie kalt und leer
ist alles umher:
Namen, Silhouetten
im Leben zerschmettern,
allmählich verschwinden,
getragen von Winden
ihr Echo, die Schatten
erweichen, ermatten,
verbleichen dann ganz.

Erinnerungshaften,
an das wir stets dachten
und denken noch heut.
Dem Dasein entrissen,
uns abfinden müssen,
diktiert doch die Zeit,
was bleibt oder schwindet,
was löscht und verbindet.
Die Wege sind weit.

14.01.2016

LUCIZI

Ce frig și gol
ne dau ocol:
siluete, nume
pier din lume,
se duc pe rând, pe rând
pe aripi de vânt –
ecoul li-l slăbesc
și-ncet li-l sfârșesc
úmbrele detot.

Aduceri-aminte
frământam în minte,
ne vin și azi duium.
Scăpați de-al vieții ham,
să zicem dar: Mulțam!
Dictează timpul-acum:
Ce rămân sau dispar
se sting se leagă iar.
Ehei, drum bun! Lung drum.

14.01.2016

OB UNSRE WELT IN TRÜMMER GEHT

Wann wird die Welt in Trümmer gehn?
Wie lange wird's noch dauern,
bis Ignoranten auch verstehn,
nicht auf Profite lauern?

Wir quälen uns durch Jahre hin,
ob es uns Bess' rung bringet?
Hat all das letztlich einen Sinn,
wenn nichts ins Hirne springet?

Es wuchert unverbesserlich
des Menschen Handeln, Denken.
So geht's nicht weiter – sicherlich,
dem Lebensraum nichts schenken?

Wir wüsten durch das Leben steil,
durch Rücksichtslosigkeiten,
begreifen nicht, Ruin und Heil
unseren Weg begleiten?

Ob irgendwann man mal begreift,
dass die Unendlichkeiten
des Menschen Denken ausgereift,
um in Vernunft zu gleiten?

01.11.2017

CÂND ÎN RUINE LUMEA NOASTRĂ O FI

Când lumea în ruine-o fi?
Cât timp o va mai duce
pân' ignoranți n-or mai pofti
profituri și ciubuce?

Prin ani, slăbiți vom aștepta
să vină vremi mai bune.
Mai merită un trai așa
când nu-i înțelepciune?

Idei și fapte năpădesc,
din an în an mai multe,
vitalul spațiu omenesc
reduc e la o curte.

Ne risipim prăpăstios
și fără milă-n viață;
nu știm că pacoste, folos
de noi mereu se-agață?

Ne-om dumiri oare cândva
cum că infinitatea
deșteaptă omul și ne-o da
și toată libertatea?

01.11.2017

SCHLEIER DER VERGÄNGLICHKEIT

Wenn Sehnsüchte, heiße Verlangen
uns quälen unentwegt tagaus, tagein,
sind wir in uns'ren Träumen stets gefangen
und schalten gierig Hoffnung ein,

die uns den Zauber des Ersehnten bringen soll,
gefühlsstillend und heißgewollt im Fluß;
was aus dem schmachtend-leidend' Herzen quoll,
führt zum erquicklichen Genuss,

an dem sich herzerfüllt die Seelen laben,
der Geist endlich die Enge sprengt;
erfreuen uns der unatürlich' Gaben,
in die Erfüllung breit sich lenkt.

Nur selten kann der Mensch besagen,
was ihn im Innersten gefangen hält,
sich quält durch endlos Jahre, Tagen
schlussendlich dann in Staub zerfällt.

Drum unvergesslich unsre Leiden
auf Erden hier, genutzt muss sein:
Einmaligkeiten nicht vergeuden,
du kommst und gehst doch stets allein.

2.2.2018

VĂLUL DEȘERTĂCIUNII

Când doruri sau fierbinți dorințe
ne chinuie în fiecare zi,
captivi în vise,-n suferințe,
noi la nădejdi atunci vom lăcomi,
căci farmecul celor râvnite
ne liniștește zvâcnetul în curs,
țâșnind din inimi zvârcolite,
ducând la desfătare pe parcurs,
la sufletească-nviorare,
iar spiritul va sparge ce-i îngust;
cu darurile naturale
să ne îndestulăm al nostru gust.

Doar rareori omul ne spune
ce poate zace în adâncul său,
bolește ani și zile bune
și-n groapă o sfârșește rău.

De-aceea nu uităm de chinuri;
și ce o dată numai ni-e permis
să nu ratăm între suspinuri,
că singur vîi și pleci când ți-este scris.

02.02.2018

SIE EILT UND WIR MIT IHR

Wie lang ist Zeit,
wenn wir sie haben
in Einsamkeit
und bittren Tagen?

Verwöhnt sie uns
auch ab und zu,
ist sie wie Dunst
hinweg im Nu.

Wir leiden mit ihr,
freun uns auch;
begreifen wir
auch ihren Lauf,

der uns bestimmt
tagaus, tagein,
das Leben nimmt
im steten Sein?

So ausgesetzt
dem Tagesguss,
ist man gehetzt
im Zeitenfluss.

Täglich bestehn,
und überall.
Nicht untergehn
niemals Verfall.

20.08.2015

FUGE EL, FUGIM ȘI NOI

Ce lung e-un timp
ce ne excede
și, singuri, în răstimp,
noi îl vom pierde!

Ne și răsfată
din când în când,
dar piere-n ceață
cum zboar-un gând.

Cu el suferim,
ne și bucurăm;
și bine-l știm
și mersu-i acceptăm,

ce orișicând
dă vieții curs,
ne-o ia pe rând:
etern parcurs...

Așa expuși
unui destin,
hărțuiți, răpuși
în flux hain.

Și zi de zi trăim,
și peste tot.
Noi nu ne prăbușim
nicicând detot.

20.08.2015

SONNTENTAKEL

Sonntentakel gnädig streunen
und besanften unser Sein,
wohlwollend die Derma bräunen
mit dem ernstgemeinten Schein,
der so lieblich uns verwöhnet,
trügerisch jedoch stets warnt;
späte Folgen nicht versöhnet,
wenn wir nicht davor getarnt,
preisgeben den Leib der Wonne,
Unvorsichtigkeit regiert:
Unbarmherzig Strahl der Sonne
manchen leichtsinnig verführt.

Mensch, du sonderbares Wesen,
das vor offenen Türen steht,
von Natur als auserlesen
opferleicht' Naivität.

Tragöß am Hochschwab, Steiermark, 17.07.2017

TENTACULE SOLARE

Cum tentacule solare
viața noastră o-mblânzesc!
Ne bronzază pielea moale
niște sulii ce lucesc,
ne răsfată cu iubire,
dar ne și previn viclean
de a pielii chinuire
dacă nu-ți procuri ecran,
expunând trupul plăcerii,
dar uitînd, distrat, de el:
razele din timpul verii
n-o să-l ierte-n niciun fel.

Omule, aparte fi'nță,
cărei porți i se deschid,
a naturii preferință,
dar ușor te pun la zid.

TragöB, Stiria, 17.07.2017

UNHEILVOLL

Über Hügelrücken
schließen sich die Lücken:
Sonnenlicht verflacht.

Wolkenspeck erlaubt,
ungestüm und glaubet,
sich in Übermacht.

Drohende Gebärden,
die zum Unheil werden:
viele unbe-Dacht.

Wer auf Bergen, Höhen
unterwegs an Seen
hoch dort oben wacht,
kennt diese Gefahren,
die stets sind und waren:
unheilvolle Macht.

Hier: Wir damit leben,
ob mit Fluch, mit Segen,
hoffend Tag und Nacht.

29.05.2016

PRIMEJDII

Sus în deal, sub gene,
se închid poiene:
scad lumini în ceri.

Gras, noru-și permite
crezu-n dinamite
și-n supraputeri.

Gestul deznădejdiei
prevestind primejdii:
multe plăceri.

Cel ce-n munți veghează
ori a stat de pază
sus la lacuri ieri
știe-aceste riscuri
care sunt pe piscuri:
relele puteri.

Sub o blestemare
sau o milă mare,
zi și noapte sperii.

29.05.2016

VERGÄNGLICHKEIT

Zersprengte Wolken ziellos treiben,
blitzentkommend, flüchtend fort;
riskant, verweilend hier zu bleiben
im unwettergestressten Ort,

wo Menschen eingebüßt, verloren,
ihr sparsam Habe – Lebenszeit
nie wiederkehrend, ungeschoren
des Menschen Schicksal nichts verzeiht.

Ein Sandkorn nur auf dem Planeten,
wie winzig, Mensch, dein Dasein ist.
Gar rasch für immer weggetreten,
verstrichen deine Erdenfrist.

Die Unwetter – sie kommen, gehen,
berücksichtigen deiner nicht;
auch du bist hier nur im Vergehen,
bis dass dein Aug im Tode bricht.

13.07.2016

DEȘERTĂCIUNE

Scăpând de fulgere, aleargă
haihunii nori împrăștiați;
riscând, ei nu mai vor să meargă,
rămân lângă furtuni stresați,

pe unde prăpădiții oameni
agoniseli și-au risipit –
o viață-ntreagă să tot sameni,
când soarta nu te-a ocrotit!

Grăunte de nisip pe lume,
minusculă e viața ta.
Retras în grabă, fără-un nume,
sorocu-ți brusc s-o arăta.

Furtunile tot vin și pleacă,
nu ție socoteală-ți cer;
și tu pe-aici stai doar oleacă,
pân' moartea ochii-ți stinge-auster.

13.07.2016

WEIHNACHTEN

Die Ankunft des Erlösers heiligt diese Nacht,
die hoffnungsvolle Zuversicht uns spendet.
Der Himmel hat nun durch Maria dargebracht
der Menschheit Glauben, der für uns nie endet.

Wie andachtshungrig Menschen flehen
in stetiger Erwartung besserer Zeiten;
vor der Geburtskrippe betend stehen
die Fremden, hergeeilt aus dunklen Weiten.

Ein Kind soll fürderhin die Welt begüten,
durch Gottes gnadenreiche Fügung, Huld;
uns fortan von dem Bösen sanft behüten
und von uns nehmen alle Menschenschuld.

Die Unvergänglichkeit der hehren Stunden
ist uns beschieden, und Gottes schützend Hand
bedeckt manche blutigen Erdenwunden,
geleitet menschensicher uns durch Zeit und Land.

Wien, Dezember 2017

CRĂCIUNUL

Venind, sfințește-această noapte El, Isus,
Mântuitorul ce ne dă speranță.

Acuma cerul, prin Maria, ne-a adus
eternul crez de mare importanță.

Cum oamenii evlavioși imploră,
în așteptare, alte vremi, mai bune,
străini, în fața ieslei, îl adoră,
veniți din patru zări la-nchinăciune.

Să îmbuneze lumea prin smerire
și protectorul har divin un țânc,
să ne ferească blând de schingiuire
și de păcatul omenesc adânc.

Sortite-s vieții orele sublime,
cu mâna lui ușoară, Dumnezeu
răni grave oblojește, o mulțime,
și sigur ne conduce pe-un traseu.

Viena, decembrie 2017

WEISSE NÄCHTE

Der Tag versagt der Nacht ihr Werden,
am Horizont leckt Strahlenbleiche,
um Mitternacht dem Mittag gleiche,
den Lebensrhythmus fast gefährden.

Rumoren, Tosen auf Prospekten*,
von Schlaf verweigernden Gehetzten,
die späten Stunden, hochgeschätzten
in Petersburgern Hoffnung weckten

zu Lebensweisen wie im Süden
in Sommerkürze, ungebunden,
den Tag im Hellen einzurunden,
sich wännen zu den Nimmermüden.

Kanälchen Wasserhelle wagen,
gemächlich Mojka-Boote leitend,
zur Newa sacht Fontanka gleitend
wie auch Smolenka** Wasser tragen.

Auf hochfahrbaren Brücken blicken
verträumte Nachtschwärmer in Fluten,
noch will sich keiner heimwärts sputen,
vertraut den kommenden Geschicken.

Endlich, zu früher Tagesrunde
beschleicht das Dunkel Nordvenedig,
für kurze Zeit nur ruhen gnädig
Erschöpfte, doch die Morgenstunde

treibt hastig sie erneut zu Werke,
mit müdem Antlitz feiner Züge
verliert man sich im Stadtgefüge,
tankt irgendwo rasch frische Stärke. ↓

NOPTI ALBE

Lăsatul nopții ziua-l curmă,
rămân palori în zări întruna,
că-i noapte ori că-i zi, totuna,
la ritmul vieții ceva scurmă.

Mult vuiet, zarvă pe prospecte*,
insomniaci cu mari probleme
îi vezi cum trec din vreme-n vreme
la ceasuri ce le cred perfecte

ca-n Sud să-și desfășoare viața
în libertate-n scurta vară,
într-o lumin-a zilei clară,
drept cei mai sprinteni dimineața.

Canale luminate-și poartă,
precum Smolenca și Fontanca,
spre Neva, bărcile cu marca
ce nume-al unui râu** îl poartă.

Iar de pe poduri basculante
hoinari visând privesc în unde,
nu se grăbesc acum niciunde,
cred în destine captivante.

Veneția Nordului, în fine,
de întuneric e cuprinsă,
spre zori, când lumea-n somn e prinsă;
dar ziua care iară vine

pe toți la treabă-ndată-i mână;
cu chip muncit ca de o boală,
se pierd în forfota stradală,
primind – de unde? – forță-n vână. ↓

Fortsetzungslauf der Weißen Nächte,
kurz ist das Schauspiel und Vergnügen;
geballtes Nutzen und sich fügen,
bald klopfen an die Winternächte.

Von überall die Völker kamen:
Generationen einst und später,
umschlingen einen Zar, den Peter,
und nennen unentwegt den Namen.

Winterpalast – Eremitage,
historisch Trug seit Eisensteine,
doch heute lächelt nur das Feine
von der Gemäuerkunstplantage.

Als Reisender zu Puschkins Zelten,
zu Dostojewskis Eckhauszimmer,
Turgenjew, Lermontov im Flimmer,
gepfercht in Lyrik-Prosa Welten.

Begeisterung in Endlosströmen
durch Tage oder Weiße Nächte,
Lob Mensch und Stadt – und das mit Rechte
gepaart mit allerhöchsten Tönen.

St. Petersburg, 30./31.07.2012

* Boulevard

** Smolenka: Fluß in St. Petersburg

Spectacolul mai ține-afișul,
dar pier și-aceste nopți degrabă,
iar nopți de iarnă trec la treabă
și vin lăsându-și ascunzișul.

Veneau de peste tot popoare
aici, unde sfârșea hotarul,
îmbrățișând pe Petru, țarul,
rostindu-i numele: cel Mare.

Palat de iarnă – Ermitajul,
o păcăleală epocală
tip Eisenstein, azi altă fală:
murala artă-n tot orașul.

La Dostoievski în odaie,
pe urmele lui Pușkin iarăș',
cu Lermontov în vers tovarăș
ori cu Turghéniev în văpaie,

în valuri de entuziasme,
prin albe nopți și multe zile,
slăvesc în odele-mi gentile
și om, și urbea ca în basme.

St. Petersburg, 30./31.07.2012

* Aici: bulevarde (n.t.).

** Moica, nume de râu și de barcă (n.t.).

WIE EH UND JE

Für Peter Gallmann

Durch schütterer Reihen wütet der Wind,
er treibt auseinander kompakte Scharen,
vernichtet sie einzeln dann gnadenlos - blind,
die erdengebunden im Diesseits waren.

Er räumt die Plätze begehrt hier auf Erden,
so sehr man verwurzelt schlussendlich auch ist.
Wohl schafft man den Raum für ein neues Werden,
wenn einzeln sie endet – die hiesige Frist.

Ein Warten und Hoffen – ängstlich beklommen,
ob Zukunft uns duldet, ob Abgang gar winkt.
Es ist doch seit je ein Gehen und Kommen:
Ein Funken der Hoffnung doch immerfort blinkt.

17.01.2017

CA DE CÂND E LUMEA

Pentru Peter Gallmann

Prin rânduri rare vântul s-a dezlănțuit,
alungă-mprăștiind grupări compacte,
pe care, orb, el le distruge-apoi cumplit –
dincoace fost-au de pământ legate.

Râvnitu-ți loc, supus la curățire,
oricât de înrădăcinat ai fost în el,
e poate pentr-o nouă devenire,
sorocul când aici îți va veni-ntr-un fel.

O așteptare ne aduce groază
că mai rămânem sau o luăm din loc apoi.
Un du-te-vino de când lumea-i trează:
speranța licărește-n inima din noi.

17.01.2017

ZIELVERFEHLT

Ein Wunschbrösel durchsiebt vom Wind die Ohnmachtwelt,
nicht Saat geworden, noch den Hunger zeitgestillt.

über die falschen Zeichen gar zurückgestellt,
von Bösmenschen ins Machtgierlicht gedrillt,

irrt planentzogen, ahnungslos durch Weiten,
hilflos sein Weg, kein Ziel darf es erreichen,
profitgeschwängert all die dunklen Seiten
lassen erbarmungslos die Stellung alter Weichen.

So werden Ziele ferngesteuert, nicht erreicht,
nur wenige Strukturenbullige bestimmen,
was ihnen leicht, die Mehrheitsarmen nicht erreicht,
obwohl sie zuversichtlich schenken ihre Stimmen.

29.04.2017

ȚINTĂ RATATĂ

Un bob de jind, în lumea slabă vînturat,
o ne-sămânță, nici de foame neținînd.#
pe semnele greșite rău abandonat
de lacomi și tiranii grei de pe pămînt,
fără vreun plan, prin locuri depărtate
își rătăcește drumul, țel nu are,
profitu-n pântec, laturi negurate,
macaze vechi lăsînd fără-ndurare.

Destule ținte dirijate astfel nu-s,
decid structuri puține, dar fatale
ce li-e ușor, cei mulți nimic nu au de spus,
naivi, ei votu-și dau pe vorbe goale.

29.04.2017

ZWISCHENDURCH

Seelen zugeflogen,
spieltest Völkerball,
glättetest viele Wogen,
doch nicht allemal;
konnt der Sturm sich legen:
aussichtslos, Verfall.
Zukunft ohne Segen;
Schicksal sonder Zahl.
Schlitterst zwischen Welten,
erntest Lob und Schelten
da und überall.

09.06.2016

PRINTRE ALTELE

Suflet, idealuri,
Völkerball* jucai,
nivelai și valuri,
inconstant erai;
s-a oprit furtuna:
șanse mici, cădeai.
Viitor?! Minciuna;
soartă cât doreai.
Între rău și bine
vrei a te menține,
ici și-unde puteai.

09.06.2016

* Joc sportiv cu mingea între două echipe, cu număr variabil de jucători, în două partide, pe un teren de volei fără plasă, urmărind lovirea cu mingea în mingea adversarilor pentru a-i elimina pe rând (n.t.).

HANS DAMA

Hans Dama wurde in Großsanktnikolaus/Banat geboren, diverse Studienrichtungen in Temeswar, Bukarest und Wien; Doktorat in Sprachwissenschaft in Wien, wo er seit 1974 lebt.

Lehrte am Institut für Romanistik und am Institut für Übersetzer und Dolmetscherausbildung der Universität Wien.

Veröffentlichungen in Österreich, Deutschland, Mexiko, Rumänien, Spanien, Slowenien und Ungarn, u.a. zwei Gedichtvertonungen in den USA. Dama übersetzte aus Lucian Blaga, George Bacovia, Nichita Stănescu, Anghel Dumbrăveanu, Octavian Doclin, Aura Chrsti, Laurian Lodoabă, Adriana Weimer u.a.

GEDICHTBÄNDE (einige zweisprachig)

- Schritte, Wien, 1980; 2. Auflage, Wien, 1990
- Gedankenspiele, Frankfurt/Main, 1990
- Rollendes Schicksal, Frankfurt/Main, 1993
- Spätlese, Dublin – New York – Wien, 1999; 2. Auflage, Wien, 2012
- Vereinsantes Echo (Ecouri răzlețe), Cluj-Napoca, 2002
- Launen des Schicksals (Capriciile destinului), Wien, 2006
- Zeitspanne, Wien, 2008
- Im Schatten der Zeit (În umbra timpului), Wien, 2011
- Im Werden reift Vergehen, Wien, 2013
- Banat-Gedichte, Wien, 2015
- Dornenpflaster, Wien, 2016

PROSA

- Unterwegs, Cluj-Napoca (Klausenburg), 2003

Hans Dama s-a născut la Sănnicolau Mare/Banat în 1944, făcându-și studiile universitare la Timișoara și București. Din 1974 s-a stabilit la Viena, unde și-a susținut doctoratul în filologie, funcționând la Institutul de Romanistică al Universității din Viena. Este autorul mai multor volume de versuri, unele bilingve.

A publicat în diverse antologii, precum și în volume proprii, în reviste de specialitate din Austria, Germania, Mexic, România, Spania, Slovevia și Ungaria. În S.U.A. i-au fost puse două poezii pe note. A tradus din Lucian Blaga, George Bacovia, Nichita Stănescu, Anghel Dumbrăveanu, Octavian Doclin, Aura Chrsti, Laurian Lodoabă, Adriana Weimer ș.a.

VERSURI

- Schritte (Pași), Viena, 1980; ediția a 2-a, Viena, 1990
- Gedankenspiele (Jocuri de idei), Frankfurt/Main, 1990
- Rollendes Schicksal (Tăvălugul destinului), Frankfurt/M, 1993
- Spätlese (Cules târziu), Dublin–New York–Viena, 1999; ediția a 2-a, Viena, 2012
- Vereinsamtes Echo (Ecouri răzlețe), Cluj-Napoca, 2002
- Launen des Schicksals (Capriciile destinului), Viena, 2006
- Zeitspanne (Răstimp), Viena, 2008
- Im Schatten der Zeit (În umbra timpului), Viena, 2011
- Im Werden reift Vergehen (În devenire trecerea se coace), Viena, 2013
- Banat-Gedichte (Poezii bănățene), Viena, 2015
- Dornenpflaster (Drum pavat cu spini), Viena, 2016

PROZĂ

- Unterwegs (Pe drumuri), Cluj-Napoca, 2003

SIMION DĂNILĂ

Simion Dănilă, geboren 1943 in Belint/Banat, studierte an der Universität Temeswar; Gymnasialprofessor, Germanist, Linguist, Publizist.

Übersetzte ins Rumänische aus der deutschsprachigen Philosophie und klassischen Literatur:

- Friedrich Nietzsche, Gesamtwerk, 7 Bände (antumele), Timișoara, 1998-2013
- Frank Wedekind: Theater, 6 Theaterstücke, București, 1982
- Andreas A. Lillin: Der Maskenhändler Goldkopf, Roman, Bukarest, 1991
- Wanderers Nachtlied, eine Anthologie deutschsprachiger Dichter, Timișoara, 1996
- Peter Jung: Du meine Heimat, mein Banat!, Gedichte, Timișoara, 2001
- Ein Wort, ein Bild, Gedichte von Peter Jung illustriert mit Werken von Stefan Jäger, Timișoara, 2016
- Hans Dama, Capriciile destinului (Launen des Schicksals), Gedichte, Wien, 2006; În umbra timpului (Im Schatten der Zeit), Gedichte, Wien, 2011; Tu Felix Austria, Gedichte, Wien, 2018

Simion Dănilă s-a născut la Belinț/Banat în 1943, și-a făcut studiile universitare la Timișoara, este profesor, lingvist, germanist și publicist.

Ca germanist a tradus în românește din filozofia și literatura germanofonă clasică și modernă:

- Friedrich Nietzsche, Opere complete (Gesamtwerk), 7 volume/Bände (antumele), Timișoara, 1998-2013
- Frank Wedekind: Teatru (Theater), 6 piese/Theaterstücke, București, 1982
- Andreas A. Lillin: Vânătorul de măști (Der Maskenhändler Goldkopf), roman, Bukarest, 1991
- Cântecul nocturn al călătorului (Wanderers Nachtlied), o antologie din poezia germanofonă/eine Anthologie deutschsprachiger Dichter, Timișoara, 1996
- Peter Jung: O, vatra mea, o drag Banat! (Du meine Heimat, mein Banat!), poezii/ Gedichte, Timișoara, 2001; Un cuvânt, un tablou (Ein Wort, ein Bild), poezii de Peter Jung ilustrate cu picturi de Stefan Jäger/Gedichte von Peter Jung illustriert mit Werken von Stefan Jäger, Timișoara, 2016
- Hans Dama, Capriciile destinului (Launen des Schicksals), poezii, Wien, 2006; În umbra timpului (Im Schatten der Zeit), Wien, 2011; Tu Felix Austria, poezii, Wien, 2018

MIRCEA POPA ÜBER HANS DAMA

„Seine gegenwärtigen Gedichte gehören offensichtlich zur intellektuellen Lyrik, mit klaren Tendenzen zur Abstraktion des Ausdrucks und zur Reduktion auf ein Minimum. Eine absolute Nüchternheit kontrolliert die Bilderflut, organisiert sie nach genau durchdachten inneren Strukturen, die Spannungen auslösen, aber diese auch abbauen, in einem Prozeß der dichterischen Reflexion und ästhetischen Überlegungen.“

„Aşa cum ni se prezintă ea astăzi, lirica lui Hans Dama se aşază hotărât în constelația poeziei intelectualiste, a poeziei de idei, tinzând spre abstractizarea expresiei și reducerea la minimum a bagajului emoțional. O luciditate extremă controlează fluxul de imagini și le supune unei organizări interioare strict elaborate, riguroase, menite să creeze anumite nuclee de tensiune, care se eliberează apoi printr-o imagine definitorie, care să lumineze sau să reflecte întregul efort de esențializare de până atunci.“

HORST FASSEL

ZU DAMAS GEDICHTBAND

Die Rückschau ist gleichzeitig Vorschau, das Denken ist eine Tätigkeit, die ins Abstrakte gleitet, wären da nicht auch die Bilder mit ihren unverwechselbaren Einmal-Prägungen. Diese, bei Dama stets präsent und mit wohlüberlegter Findigkeit aufgedeckt, holen die großen Denkgesten zurück ins Nachempfindbare. Die Reime und Verse versichern uns, dass Widersprüchlichkeit zu jedem Eindruck und jeder Gefühlsäußerung gehören.

So sind die Gedichte von Hans Dama eine Anregung (auch zu einer Lese-Gemeinsamkeit), weiterzudenken, weiterzugehen und das wahrzunehmen, was sich dem Einzelnen erschließt: sprachlich und meditativ, zweifelnd und zustimmend. Und die neue Sammlung ist eine neue Bereicherung des Gesamtoeuvres von Dama, das längst seine Leser gefunden hat und weiter finden wird.

Retrospectiva este, în același timp, scrutare, actul gândirii este o acțiune care ar aluneca în abstract, dacă nu ar fi imaginile cu acele inconfundabile percepții unice. Acestea, la Dama, mereu prezente și relevate cu o bine chibzuită ingeniozitate, reduc gesturile largi, dirijate mental, la o sensibilitate împărtășită reciproc. Rimele și versurile ne asigură că înclinația spre contestare aparține fiecărei impresii și fiecărei expresii senzoriale.

Astfel sunt poeziile lui Hans Dama, un imbold, nu numai individual, ci și pentru o comunitate de cititori, spre a

gândi mai departe, spre a merge mai departe și a observa ceea ce se deduce din fiecare amănunt: atât în limbă, cât și în reflectare, îndoindu-te și aprobând. Noua culegere poetică a lui Dama este o nouă îmbogățire a întregii opere, operă care de mult și-a găsit propriii ei cititori și îi va găsi și în continuare.

BEREITS ERSCIENEN:

